

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Novellbibliotek N:o 1.

HANS DOTTER

ELLER

DEN VACKRA LANDTFLICKAN

SOM BLEF FRIHERRINNA

Genremålning

af

Ragnar.

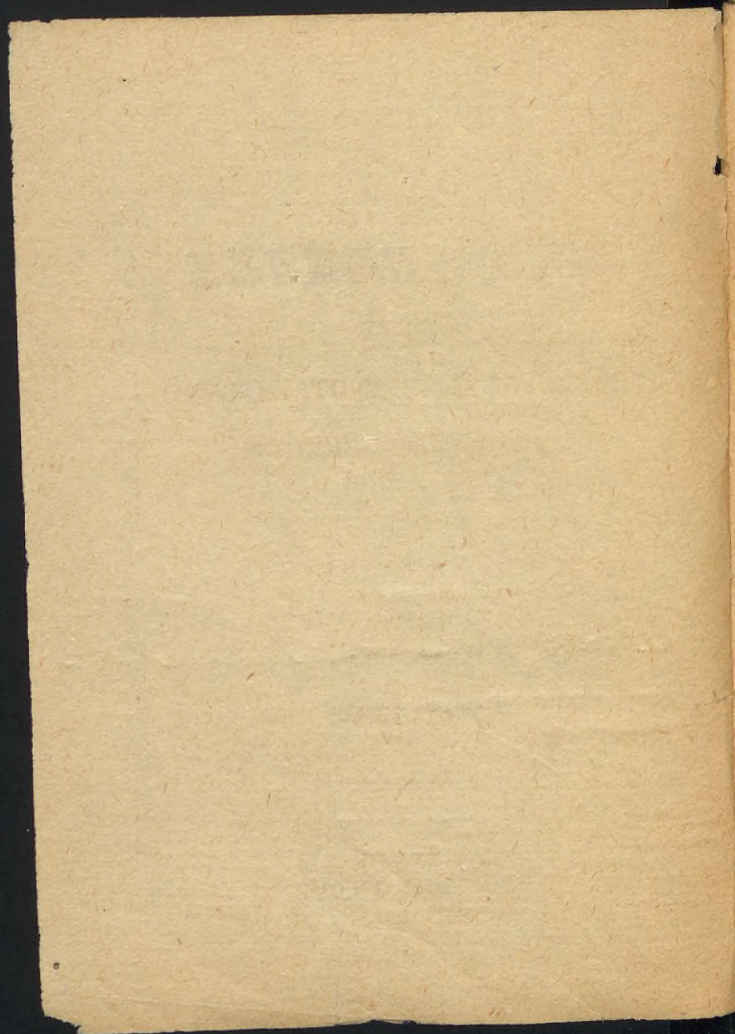
Den förälskade Engelskan.

En brunnborättelse.

Sjelfmördaren.

1885

HANS DOTTER

ELLER

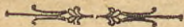
DEN VACKRA LANDTFlickAN

SOM BLEF FRIHERRINNA.

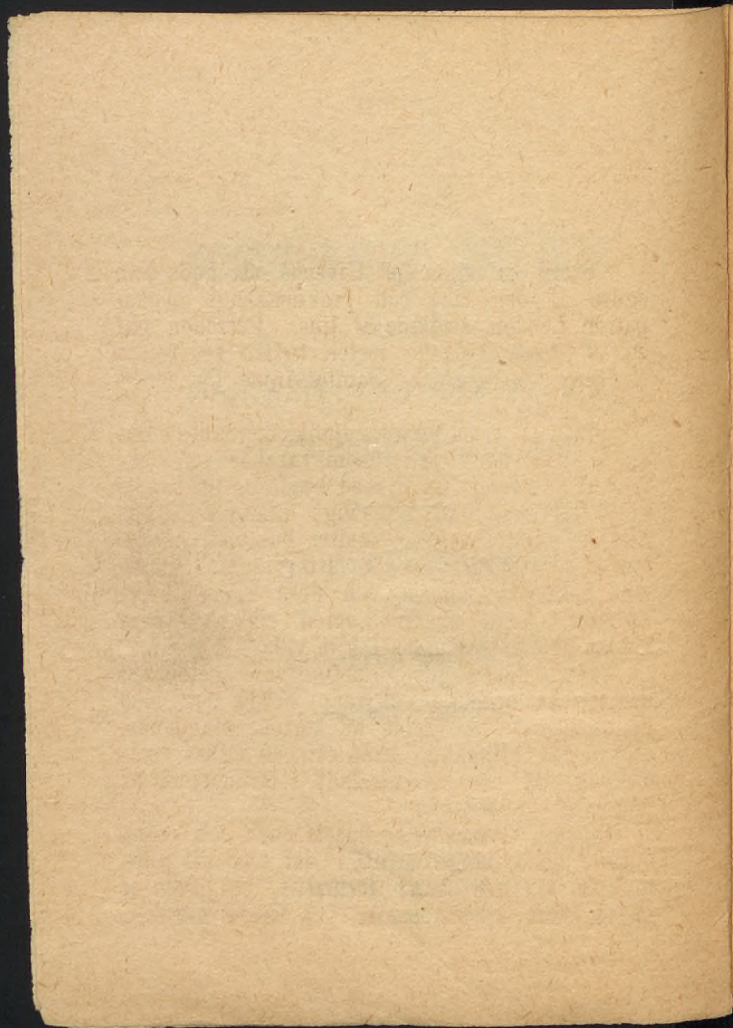
Genremålning

af

Ragnar. *(Handwritten)*

WESTERVIK
C. O. EKBLAD & COMP.
1885.

Stora salongen på Ufvenäs, ett gods som egdes af den rike och praktälskande brukspatron Leuven, strålade af ljus. Patronen gaf en af dessa lysande fester, hvilka sedermera en lång tid utgjorde samtalsämne för ortens befolkning.

Församlingens pastorsadjunkt hugnades nemligen alltid punktligt, såsom varande en medlem af prostens familj med bjudning till hvarje dylik fest och lika punktligt infann sig "magistern" alltid dagen derefter hos en i närheten af prestgården boende faster för att grundligt beskrifva kalaset och dess många herrligheter. Från fastern spred sig sedermera ryktet om alltsammans i allt vidare kretsar.

Inne i några sidokabinetter voro spelborden symmetriskt ordnade och man hörde der icke något annat än ljudet af kortens blandande, markernas klingande samt ett och annat speluttryck, då och då uttaladt i förbigående af någon af de spelande.

Fröken Clementine, husets enda och sköna dotter, hade länge setat i det med all upp-tänklig lyx smyckade förmaket, omgifven af några stelt klädda damer, och ehuru musiken

brusade inbjudande från salongen och ehuru hon blifvit uppjuden till flera danser, hade hon affärdat hvarje kavaljer med ett visserligen artigigt men kallt nej.

En anstrykning af melankoli syntes för tillfället i hennes ansigte och oroligt blickade hon en gång efter annan åt dörren.

Sedan någon tid var hon förlofvad med en ung baron och aldrig hade, sedan de vexlat ringar, hennes trolofvade uteblifvit som i afton. Deraf hennes oro.

Alldeles upptröttnad af att skåda en staccars länsmans dotter, hvilken, sittande i hennes närhet, för första gången befann sig i det greffliga huset och förlägen oupphörligt tummade på sina handskar, ärnade den unga flickan just stiga upp och aflägsna sig, då i det samma den efterlängttade personen inträdde, åtföljd af några jemnåriga.

Baronen var blott tjugofyra år gammal. Hans manliga gestalt och välbildade anletsdrag egde i sig något obeskrifligt tjusande, hvadan han öfverallt var damernas förklarade gunstling.

Med vårdslös och förnäm hållning närmade han sig sin sköna brud, och, efter en kort hälsning på de närvarande lutade han sig ner mot hennes bländande hvita skuldra, i det han med ett visst galanteri hviskade:

— Hvad har sysselsatt min Clementines tankar de senaste ögonblicken? Vågar jag an-

taga att den oro jag läste på ditt ansigte vid mitt inträdande gällde mig?

Böjande sitt hufvud tillbaka, så att hon såg rakt in i hans ögon, svarade Clementine i skämtsam ton:

— O, hvad ni karlar ändå äro fåfänga! En stackars qvinna vågar knappt hysa en tanke, utan att ni genast tror att den egnas åt er och sjelfva vårt minspel får icke en gång tullfritt färdas förbi edra granskande blickar.

— Det kommer sig deraf att vi äro slafvar under behaget och skönheten, som med sin spira herrskar öfver oss och ständigt tvingar oss att frambära våra offer på sitt altare.

— Liknelsen är mycket dålig — fortfor Clementine, under det ett moln af missnöje öfver fästmannens fadda smicker flög öfver hennes ansigte.

Utan att låta detta bekomma sig det ringaste, böjde denne sig ner för att trycka en kyss på hennes axel, i det han sade:

— Denna gudomliga hals, hvars hvithet vida öfvergår snöns och dessa rosenkinder, hvilkas färg öfverträffa den skönaste purpur, äro en borgen för sanningen af mina ord.

— Ni glömmet i afton allt för mycket det passande, hr baron — svarade den unga fröken harmsen, och rodnade, då hon såg ett spefullt leende afteckna sig här och der på de närvarande damernas anleten.

Hon drog schalen öfver det af hennes tillbedjares läppar hotade stället och betraktade honom med en förebrående blick.

Stött drog sig denne några steg tillbaka bugade sig stelt och ville just gå ut i angränsande rum, då Clementine hastigt ändrade ton.

Varseblifvande huru den allmänna uppmärksamheten riktades på henne och fästmannen, grep hon hastigt en på divansbordet liggande portfölj, hvilken bland annat innehöll åtskilliga aqvarellmålningar, och sade glädtigt:

— Men stanna då bäste Adolf. Jag hade ju lofvat att till i dag hafva mitt senaste arbete i målningsväg färdigt.

Och här har jag det, fortfor hon, i det hon, efter att ett par minuter hafva bläddrat i tafvelsamlingen, framtog en större, starkt kolorerad tafla och visade baron Adolf, som emellertid ånyo närmat sig henne.

— Hvilket charmant arbete — och gudomligt! — det är som om sjelfva naturens mestare fört er pensel, min fröken, — hur magnifikt! — så yttrades rundt omkring, och man samlade sig omkring bordet för att beundra planschen, under utrop af: tillåter ni? behagar ni låta oss taga ert utmärkta verk i skärskådande?

— I sanning en syperbt skön grupp — sade en ung i trakten bosatt friherrlig possessionat i det han satte lorgnetten i ögat och

betraktade arbetet, som föreställde en del af ett intagande landskap, hvars midtelparti utgjordes af en täck insjö med trädbevuxna stränder och på norra sidan begränsad af en mot vattnet sig lodrätt sänkande klippa, på hvars öfre kant satt en ung flicka med utmärkt sköna men svärmiska anletsdrag. Man kan knappt tänka sig något mera likt än denna flicka — komplimenterade talaren.

Det hela var äfven i verkligheten artistiskt utfördt och Clementine, som lyckats att få se ett förnöjdt och ömt leende på sin fästmans läppar, kände sig smickrad af det beröm man slösade på henne.

— Ni tycker sålunda igenkänna hvad jag här, ehuru blott fuskarinna, återgett, svarade hon förbindligt till den som senast yttrat sig.

— Det är omöjligt att misstaga sig derpå, min nådiga, så fulländadt är edert konstnärskap. Den vy edra sköna händer framtrullat på detta papper är hemtad härifrån grannskapet. Klippan der borta är helt enkelt "Echo-klinten" vid Råsjön å eder hr faders hemman Reinholds-näs och flickan der, hvars drag ni så troget återgifvet, är arrendatorns dotter, den vackra Anna, hvilken allmänt här i trakten är känd under namnet: Strömkarlens brud.

— Baronen har vid himlen rätt! — inföll bedyrande en för tillfället i hemorten varande premierlöjtnant Ankarklo, som äfven blifvit inviterad till festen å Ufvenäs. — Jag har sett

den der flickan ett par gånger och hon är sig fullkomligt lik. Namnet som Sabelklinga omnämnde, lär hon hafva gifvit sig sjelf. Man påstår att hon ofta sitter på klippan, och egendomligt nog för en bondtös, med förtjusning lyssnar till det charmanta eko, som man får höra der. Och när hon då sjunger och ekot upprepar tonerna påstår hon att det är fader Necken sjelf, som låter höra sig.

— Flickan är på min ära ingen vanlig bondtös och dessutom hänförande skön — utbrast en major Lindenstjerna, som ehuru han närmade sig femtiotalet, likväl ännu såg ganska bra ut. Man påstår att hon ej är arrendatorns barn, utan i stället dotter till ett välklädt utländskt fruntimmer, som för ett tiotal af år se'n ankom en afton till Reinholds-näs och om natten plötsligen afled, utan att lemna några papper efter sig, hvilka kunde styrka hvem hon var.

— I sanning, herr major, er historia är verkligt rörande — sade Clementine med ett ironiskt småleende och att den der Anna måste ega en till det underbara gränsande förmåga att tjusa manliga hjertan, slutar jag deraf, att hon, trots sin vadmalströja och hemmaväfdä yllekjol, kunnat uppvärma er, som annars gjort er känd som en afgjord föraktare af vårt kön.

— Kors, jag har väl hört talas om den der skönheten med sina underliga idèer; men nu

måste jag laga att jag får se henne, när hon kunnat tvinga en så ointaglig fästning som majorens hjerta till kapitulation — inföll Clementines kusin, fröken Ottilia von Herbst.

Fröken Clementine, uttröttad af pladdret, såg sig nu om efter sin fästman och märkte till sin förvåning, att han icke mera fanns vid hennes sida utan i stället närmast sig greffinnan Cederkrantz och underhöll med henne ett som det tycktes animeradt samtal. För-gäfvades sökte hon ådraga sig hans uppmärksamhet genom sina på honom riktade förebrående blickar. Härunder märkte hon att hon betraktades med en viss skadeglädje af Ottilia von Herbst, hvilken före henne och Adolfs förlofning varit ett föremål för den sistnämndes hyllning.

Baron Adolf var, såsom vi förut yttrat, öfverallt och hvarhelst han uppträdde inom salongernas verld, damernas förklarade gunstling.

I besittning af en betydlig förmögenhet, som satte honom i stånd att uppträda på det mest lysande sätt, var han för öfrigt utan grundsatser. Att krossa ett kvinnohjerta, synnerligast om det tillhörde någon under honom i börd, ansåg han såsom ingenting och hans

tro på qvinlig dygd var af en mycket lätt beskaffenhet.

Snillrik och egande ett manligt skönt yttre kunde han understundom visa framstående prof på ett ridderligt sinne och de mest upphöjda tänkesätt; men andra stunden såg det ut som om han icke kände till någon annan måttstock för sina handlingar, än den passionen föreskref honom.

En lång tid öfverlemnade han sig åt utsväfningar, ofta nog af den lägsta art samt tillbragte nätterna med att dricka champagne och spela höga spel, men slutligen tröttnade han vid detta lif och begaf sig ut på resor.

Efter att hafva genomströfvat kontinenten, vandrat med bössan på axeln bland Apenninernas afgrunder, deltagit i karnavalen på Corso, färdats på mulåsa mellan Sevilla och Madrid, bestigit åtskilliga af schweizeralperna, flanerat på Paris' boulevarder och beundrat primadonnorna i Théâtre Français m. m. återvände han till fäderneslandet, der man icke allenast mottog honom med öppna armar i salongerna såsom en verklig vinning, utan der man äfven uppbjöd allt för att kunna fångsla honom i hymens band.

Understundom tycktes en och annan vara nära nog att vinna målet; men det visade sig snart att vederbörandes förhoppningar likt hägringen upplöste sig i ett tomt intet, när man ville öfverflytta dem till verkligheten.

Förgäfves slösade mammorna med sina ljufvaste småleenden, förgäfves arrangerade papporna bjudningar, der baron Adolf alltid var den sjelfskrifne gästen, förgäfves lade de unga fröknarna ut sina garn — Adolfs fjärilsnatur förnekade sig aldrig. Knappt tycktes han på allvar hafva riktat sina blickar på någon ryktbarhet inom den fina verlden förrän han oförtöfvat brann för någon annan — och de lätta segrar han vann öfver vederbörandes hjertan, syntes göra honom blott så mycket mera flyktig i sitt tycke.

Vid denna tid uppträdde Clementine inom hufvudstadens societet och fördunklade snart alla sina medtäflerskor.

Ehuru blott sjutton år gammal och dessutom nyss återkommen ur pensionen var hon likväl redan en den mest fulländade kokett, som knappt hade ett par månader varit med i stora verlden förrän hon såg en skara tillbedjare vid sina fötter.

Äfven Adolf egnade henne någon tid sin hyllning, men trogen sina flyktiga vanor, drog han sig snart ur kretsen af hennes beundrare. Detta sårade naturligtvis den afgudade flickan och hon föresatte sig att hämnas. Antagande en roll af sårad värdighet, bemötte hon den kring henne svärmande flocken af unge män med en sådan köld, att den ene efter den andre fann sig nödsakad att hålla sig på vederbörligt afstånd från henne. Härunder lät hon

den mest naiva oskuld strida ur sina sköna ögon, hvarje gång hon trodde sig betraktad af baronen; och se — efter att hafva en tid användt en mängd dylika konster, lyckades hon åter att fångsla hans uppmärksamhet.

Men nu bemötte hon honom med mera klokhet än sina företräderskor. Hon skämtade med hans kärleksförklaringar, under det hon vid ett annat tillfälle kunde med en öm blick uppmuntra honom eller genom en visad förvåning låtsa, som om hon ej förstod hans fraser. Med ett ord: hon på en gång uppeldade och höll honom tillbaka.

Följden här af blef, att det mål, ingen före henne kunnat hinna, uppnådde hon. Baronens infann sig nemligen en dag och anhöll om hennes hand. Triumferande inom sig sjelf gaf hon honom efter något skenbart betänkande sitt ja och då hennes far, härtill togade sitt bifall, fick den sköna fleikan snart tillfälle att se en ring, på hvars insida initialbokstäfverna A. H. voro ristade, glänsa på sitt finger.

Underrättelsen om hennes förlofning, som skedde i all tysthet, uppväckte en formlig revolution bland de unga damer, som, oaktadt baronens flyktighet, närt en och annan förhoppning. Emellertid aktade man sig noga att visa något missnöje i Clementines närvaro och blef hon uppvaktad med en verklig störtsjö af lyckönskningar.

Till och med fröken von Herbst lyckades

tvinga sin mun till ett hjerligt leende och gratulera kusinen, under det att raseriet likväl kokade inom henne och hon lofvade sig sjelf att begagna första tillfälle för att aflägsna baronen från dess fästmö.

Midsommarafton var inne, året efter det kalas som vi omnämnde i början af vår berättelse.

Brukspatronen, som tillbragt vintren och en del af sommaren i hufvudstaden, var åter ute på Ufvenäs och med det en mängd Stockolmsfrämmande af båda könen.

På den stora planen utanför inspektorsbyggningen var upprest en väldig majstång, prydd med löf och blommor, och rundt omkring befann sig en hop bondfolk, synnerligast ungdom, alla underhafvande under det stora godset.

Ett stycke från majstången var upprest en löfprydd liten läktare, der musikanterna hade tagit plats. Inne i inspektorsbyggningen befunno sig åtskilliga af ortens herrskaper, hvilka ditkommit dels för att blifva åsyna vittnen till, dels för att deltaga i dansen, hvilken årligen härstädes egde rum på samma dag och samma ställe, och dervid det icke gjordes af-

seende på någon ståndskillnad. Herremannen plägade af hjertans lust svänga om med bondflickan och drängen med mamsellen eller fröken.

Alltsedan brukspatronen tillträdt egendomen hade denna sed införts; ty ehuru stolt och högdragen han i öfrigt var, gjorde han likväl ett undantag med midsommarsafton och ville då framför allt att det skulle gå muntert till.

Man väntade nu blott på att ekipagera skulle anlända, för att börja det efterlängtrade folknöjet.

Inspektorsbyggningen låg nemligen så af lägsen från slottet, att man vanligen åkande infann sig på platsen.

Snart hördes ljudet af framrullande åkdon och kort derpå syntes fyra ekipager komma, hvilka höllo utanför hos inspektorns.

Så snart det första stannat, skyndade en i rikt livré klädd betjent ned och öppnade vagnsdörren, derifrån den sköna Clementine lätt nedhoppade och mottog den arm, som erbjöds af hennes trolofvade, hvilken framkom till henne från en af vagnarna.

Begge begåfvo sig nu, företrädde af brukspatronen sjelf och följda af den bugande inspektoren, in i huset.

Ute på planen blef det snart lifligt. Några ögonblick derefter ljöd en munter polska från musikläktaren, och patronen sjelf, som emellertid trädt ut på platsen och mottagit sina un-

derhafvandes helsningar öppnade dansen med inspektorens fru.

Endast Adolf och Clementine hade stannat kvar inne och betraktade ifrån fönstret det hela.

En lång tystnad rådde mellan de unga tu. Slutligen utbrast Clementine i en något spefull ton:

— Nå, mon cher ami, hvar är den der beprisade skön Anna, som jag en gång råkade att mig omedvetande, efter en fotografi porträtter! Jag trodde att man skulle få se henne här i dag.

Jag vet icke huru dermed förhåller sig, ma chère — svarade fästmannen tankspridd. Men, fortfor han, hastigt lifvad, i det han kom att kasta en blick genom ett af sidofönstren, bedraga mig icke mina ögon, så sitter hon der.

Det ställe på hvilket baronen pekade föredde en hänförande tafla.

Under en väldig ek, hvars löfrika grenar sträckte sig vidt omkring och bildade ett på en gång tätt och mot solstrålarne skyddande tak, satt en ung flicka. I en vid halfcirkel om henne voro planterade en rad af redan nu blommande rosenbuskar, hvilka bildade den täckaste ram till den tafla, deri hon utgjorde hufvudfiguren.

Vid hennes sida och med hufvudet i hennes sköte låg en ofantlig Newfoundlandshund, omkring hvars hals hon slagit sina armar, under det hon med verklig ömhet syntes betrakta

djuret, som då och då blickade upp i hennes ansigte med sina kloka ögon, likasom hade han velat säga henne huru afhållen hon var.

Flickan, hvars drägt något liknade den ibland bondflickorna i orten brukliga, ehuru snitten ej var densamma, var hvad man kallar förtrollande skön.

Nyss hafvande lemnat gränsen mellan barn och jungfru, hade hon på sina kinder, hvilka beskuggades af en liten halmhatt denna friska färg, som endast den oförderfvade ungdomen eger. De långa guldgula ögonhåren dölde till hälften de blå blixtrande ögonen och ett svall af i gult skiftande lockar nedföll öfver en hals, så välformad och så bländande hvit, att en Thorvaldsen icke skulle försmått att använda den som modell.

— Nu kommer ni lagom, mina herrar, att bevittna en rörande scen utropade Clementine, som vid det omnämnda yttrandet af Adolf skyndat till sidofönsret, der hon blef stående.

Utropet gälde Sabelklinga och major Linderstjerna, hvilka i detsamma inträdde i rummet.

— Ah, den sköna arrendatorsdottern är här, sade Sabelklinga, då han fick syn på gruppen under eken.

— Nå jag hoppas att ni nu ej dömer mig för hårdt eller påstår att jag gått för långt i mina yttranden, min nådiga fröken — inföll majoren. Flickan är ju verkligen beundransvärd!

— Hon är en riktig engel, utbrast Sabelklinga; men då han varseblef det missnöje som visade sig i Clementines ansigte, tillade han — notabene om man jemför henne med hvad landsbygden i allmänhet har att erbjuda.

Clementine svarade ingenting på de begge herrarnes yttranden, utan vände sig i stället till sin tästman, hvilken ställt sig vid ett annat fönster, der han tycktes vara försänkt i ett på en gång djupsinnigt och allvarligt betraktande af synen derute.

— Hvad är orsaken till er envisa tystnad, min käre Adolf? — sade hon till honom.

Ännu svarade han icke något och det var först sedan hon gått fram till honom, lagt sin hand på hans axel och med en sarkastisk ton yttrat:

— Men har du tagit in någon sömndryck, som försänkt dig i dvala? — som han, liksom vaknande ur en dröm, gemälte:

Ursäkta mig, skönaste Clementine, jag har verkligen varit frånvarande en stund med mina tankar och har visst synt er mycket tafatt, men om du och de öfriga gifva dertill sitt bifall, så tror jag att vi nu, för att återställa harmonien oss emellan, gå ut och blanda oss i folkhvimlet.

De begåfvo sig ut; men man kunde se på den sköna fästmon att hon icke var belåten. När de utkommit på trappan, sade majoren spefullt:

-- Vet ni, baron Adolf, att den der Anna från Reinholdsnäs är mycket lik, ja till och med frappant lik en person som står er mycket nära; jag menar er fästmö: ögonen, munnen, ja till och med kroppställningen äro de samma.

-- Gud, hvad ni är uppfinningsrik, herr major — sade Clementine skrattande — den der flickans och min likhet förhåller sig till hvarandra som tvenne saker, af hvilka den ena är komplett motsats till den andra.

-- Icke så alldeles, min nådiga, envisades majoren — det finnes något, jag vet icke hvad hos er och flickan som förräder till och med ett visst slägtycke, derom blir jag allt mer och mer öfvertygad, ju mer jag tänker på saken. Hvad är eder åsigt, Adolf? — fortfor han vändande sig till baronen, medan ett spefullt leende hvilade på hans läppar.

Jag är nästan böjd för att dela er öfvertygelse, bästa Lindenstjerna, svarade denne undvikande.

-- Åh, ni äro alltför charmanta, mina herrar, som vilja jmföra mig med en dotter till en landsvägsstrykande tiggerska — utropade Clementine förtrytsamt.

Baron Adolf teg ett par sekunder, men det märktes att något jäste inom honom när han med ett visst hån yttrade:

-- Förlåt oss, dyraste Clementine, som kunnat göra oss skyldiga till en dylik indiskre-

ion. Ni har naturligtvis rätt och såväl majoren som jag hafva betett oss som stora narrar.

Clementine, hvilken observerade sin trolofvades uppretade sinnesstämning och fruktade att hon gått för långt, gjorde ordentligt våld på sig, för att ej säga något mera, som kunde ytterligare förvärra saken. Hon svarade därför intet på baronens ord utan vände sig i stället till löjtnant Ankarklo och frågade honom skämtande:

— Mon dieu, herr löjtnant, kan ni säga mig om min herr fästman på senare tider fått ondt af den der engelska åkomman, som man kallar spleen. Jag vet icke hvad jag skall tro. I dag, då allt är glädje kring honom, ser han ut som melankolien sjelf.

Dessa ord hade yttrats tillräckligt högt för att höras af Adolf och gjorde, jemte ett förtjusande småleende från Clementines sida, den verkan, som den sistnämnda åsyftat.

Han fattade sin fästmö's hand och tryckte den mot sitt hjerta, under det hon gaf honom ett par ömma blickar. Derefter yttrade han med skenbar munterhet:

— Men, mitt herrskap, låtom oss då en gång deltaga i dansen i stället för att fördrifva tiden med ordtvister och resonnemanng om obetydligheter.

Clementine triumferade iaom sig i tanke att hon med sin qvinliga slughet vunnit en ny seger öfver sin trolofvades hjerta. Triumfen

var dock alltför tidig. Hade hon kunnat läsa i hans inre och sett huru det stormade och brusade derinne och huru en helt annan bild än hennes egen derstädes började få öfverväldet, så skulle helt visst rosorna på hennes kinder bleknat.

Nu åter kände hon sig helt sorglös och säker samt litade på sin egen förnåga att kunna tjusa och på den magnetiska kraft hennes skönhet och behag utöfvade. Att hon betydligt missräknat sig, skall det följande ådagalägga.

Det var en mörk höstafton omkring fjorton år före den fest, med hvars omtalande vi började vår berättelse.

Stormen hven omkring knutarne och regnet piskade de små i bly infattade fönstren på Reinholds'näs, hufvudbyggnad, hvilken icke bestod af annat än en vanlig bondstuga å nedra botten jemte kök samt ett par små gafvelrum på den s. k. öfra våningen.

Reinholds'näs, ett halft mantal säterifrälse, lydde under Ufvenäs och innehades på arrende af ett äldre par, som varit åboar derå ända sedan de fingo öfvertaga arrendekontraktet af

fadern till mannen, Peter Asplund, så hette arrendatorn.

De begge makarne hade inga barn i lifvet. Deras enda dotter hade dött i späda ålder och slumrade nu under ett par aspar på kyrkogården.

Inne i stugan snurrade spinnrocken flitigt ifrågavarande höstafton, och blott då och då när stormens tjut öfvergick till riktiga jemertoner, kunde gumman Asplund för ett ögonblick upphöra med spånaden och säga till mannen, som satt vid den flammande spiselbrasan, sysselsatt med att af ett stort granträd tälja torrvedsstickor:

— Det var förskräckligt, far ett sådant oväder — alldeles som den natten vår Anna dog — måtte det icke hända någon olycka!

Plötsligt hördes vagnshjul rulla ned genom den lilla allé af björkar, som ledde ner till gården. Innan kort var åkdonet framme på ort och ställe och straxt derefter hördes en bultning på den tillåsta förstugudörren. Då dörren ej öppnades, begaf sig den person, som knackat på, till fönstret och en röst hördes ropa:

— Men så öppna då, mor Asplund, i Herrans namn. Jag har en sjuk resande med mig som icke orkar fara längre och begär husrum öfver natten. Ni kan väl icke vara så obarmhertig och låta oss stå längre här ute i regnet.

Förstugudörren blef nu öppnad och efter några *om och men*, af Asplundskan vexlade

med skjutsbonden, tillätos de resande komma in, och skjutsbonden for sin väg, sedan han först likväl inburit en tunn kappsäck.

De resande utgjordes af ett äldre fruntimmer, som åtföljdes af en liten flicka. Fruntimret, hvilken talade dålig svenska med en stark utländsk brytning, var verkligen sjukt, sade sig hafva ämnat resa längre, men icke vidare kunnat härda ut mot ovädret och begärde blott att få en säng för sig och den lilla flickan.

Asplundskan, som var en god och medlidsam qvinna samt blott af fruktan för tjuvar eller något dylikt gjort de der invändningarne till skjutsbonden, skyndade sig att bifalla fruntimrets begäran.

En väldig brasa blef genast upptänd i en af vindskamrarne och en säng, som alldeles icke led någon brist på ypperliga sängkläder, blef i hast bäddad.

Sedan de resande, såsom fruntimret önskade erhållit varm mjölk gingo de genast till hvila.

Om natten blefvo såväl Asplundskan som hennes man uppväckta af ett skrik, som tycktes komma ifrån loftet; men troende hvad de hört blott vara inbillning eller en yttring af stormen, som derute rasade värre än någonsin, insomnade de snart.

Om morgonen, då gumman kom upp för att elda, tyckte hon allt var så besynnerligt tyst. Gripen af en hemsk aning gick hon fram

till sängen, der de resande lågo, och fann den lilla flickan djupt inmslumrad, men omfamnande — ett lik. En slagattack hade, såsom läkarebesigtningen sedermera visade, gjort slut på det främmande fruntimrets lif.

Ingenting bland den dödes effekter antydde, hvarken hvad hon hette, hvarifrån hon kom, eller hvart hon ämnade sig. Blott så mycket fick man veta, att hennes namn börjat med M.; ty denna bokstaf fanns broderad på hennes linne; och en halsduk, som den lilla flickan bar, var märkt med ordet: Anna.

Det beskedliga arrendatorsfolket, bestörta öfver denna oförmodade händelse, voro en lång tid villrådiga om hvad de skulle göra och företaga sig med den lilla; men slutligen sade gumman en dag:

— Jag tror, far att vi behålla tösen hos oss, som vår egen dotter — hon är oss juriktigt tillskickad af vår Herre i stället för vårt döda barn.

Det blef som gumman sade. Flickan, som man efter märket på halsduken kallade Anna, blef uppfostrad på Reinholdsnsäs och blef snart de begge makarnes afgud.

För det arbete, hon kunde få lära sig af Asplundskan, visade hon under uppväxten föga lust; men deremot hade hon så mycket mera lust för läsning och skrifning. Begge dessa saker bibringades henne af församlingens skol-

lärare, och redan vid femton års ålder var hon kunnigare än läraren sjelf.

På Reinholdsnäs lemnades henne den största frihet och hon fick till och med, när hon blef större, ett eget rum på loftet. Med åren kom äfven lust för qvinliga handaslöjder och vid sjutton års ålder kunde hon både uppsätta och väfva en dräll lika bra som gumman Asplund sjelf.

Den förut omtalade echo-klippan var hennes älsklingsplats. Här kunde hon sitta hela eftermiddagarne, än försänkt i djupa tankar, än sjungande och lyssnande till sina egna toner, hvilkå till följd af den starka resonansen på platsen, tycktes återkomma från det vid foten af klippan varande djupet.

Hon kallades också därför mycket riktigt såsom Sabelklinga hade yttrat, "Strömkarlens brud".

Baron Adolf hade redan dagen efter festen besökt Reinholdsnäs, för att se den så mycket beprisade sköna landtliga flickan, hvars parti majoren så lifligt tagit.

Under vägen dit uppnåddes han af den sistnämde, som i likhet med honom gjorde en utflykt åt samma håll.

De begge herrarne bleivo i början förlägna; men repade snart å ömse sidor mod och efter utbytande af några artigheter, följdes de åt till ort och ställe.

Här såg nu baronen för första gången Anna, som, klädd i en enkel, tätt åtsittande dräkt, och med den herrliga barmen betäckt af en blygsam bomullshaslduk, var mer förtjusande än vanligt.

Emedan fosterföräldrarne gått bort i något ärende, befann sig Anna vid de begge herrarnes ankomst ensam i stugan. Flickans fulländade skönhet och den verld af oskuld som låg i hennes blick, gjorde att Adolf vid hennes åsyn kände sig helt och hållet för ett ögonblick metamorfoserad.

Det frivola skämt som sväfvade på hans läppar, när han öppnade dörren och steg in dog bort då han varseblef henne och till och med rösten svek honom ett par sekunder.

Slutligen återvann han dock sin hållning som verldsman och vid afskedet frågade han Anna hviskande om han ej vid ett annat tillfälle kunde få besöka henne och då vara ensam med henne.

Anna svarade ingenting på den sistnämnda frågan, utan blickade blott förvånad på den samvetslöse rouëen, under det en förtrytelsens rodnad uppsteg på hennes kinder.

På återvägen ville majoren nödvändigt veta hvad det var baronen hviskat till henne. Skrat-

tande berättade denne hela saken under det han i en lättsinnig ton tillade:

Tärnan är icke utan sina pikanta sidor, något för mycket prydd likväl, för att vara en bondflicka. Men det der pryderiet ger nog med sig bara man anfaller henne från rätta sidan.

Majoren svarade: -- Min bäste, unge vän, gör er icke alltför säker på en framgång. Jag är öfvertygad att ni denna gång ej vinner seger.

Sejer! -- Ha, min kära major -- vill ni vänta en tid af tre veckor på ett afgörande resultat i denna sak, så svär jag att dessförinnan hafva minst trenne redenz-vous med flickan och och skall lemna er de mest eklatanta bevis derpå. Tro mig, jag känner det qvinliga slägtets svaga sidor tillräckligt, för att icke behöfva blifva så dåraktig att tro på till och med bara ett undantag. Något sådant existerar icke om icke möjligen i en och annan romanförfattares hjerna. Jag slår vad om min bästa ridhäst, en skimmel af äkta arabisk race, att segern skall blifva på min sida.

Jag beklagar rätt mycket, herr baron, edra nymodiga åsigter. Om det nu ock förhölle sig så, som ni påstår, så måste ni likväl medge, att det är föga ridderligt bryta en skön ros, derför att den har så ringa motsåndskraft.

Bah -- rosen är ju skapad för att fägna oss med sin skönhet ochvällukt! -- Hvad betyder väl det, om den, bruten, förvissnar --

den får då trösta sig med att hafva uppfyllt sin bestämmelse.

Vi tillhöra två olika skolor, baron Adolf. Ni är en alumn, för att icke yttra något värre, i frivolitetens skola, jag åter tillhör hvad man kallar l'ancien regime, och afskyr helt enkelt den filosofi ni predikar. Tillåt mig dock att tvifla på att er ridhäst kommer att utbyta egare.

Vi få väl se — genmälde baronen och gaf, efter en artig bugning för reskamraten, sin häst sporrarne samt var snart försvunnen i ett moln af damm.

I en liten kammare på loftet satt Anna ensam en ettermiddag. Hon, som annars när hon var för sig sjelf, plögade sjunga, visade sig nu tyst och tankfull.

Derute i björkarne qvittrade grönsiskor, domherrar och sparfvar så högljudt som möjligt, men flickan hade i dag icke sinne för dem.

En djup melankoli hvilade öfver hennes ansigte, barmen häfde sig då och då i vågor och klara tårar framperlade understundom öfver kinderna. I sin ena hand höll hon ett sammanskrynkladt papper, hvilket hon slutligen med en föraktfull åtbörd kastade i spisen.

Efter ungefär en halftimmes förlopp gaf sig

hennes smärta luft i ord, ibland afbrutna af snyftningar:

Huru olycklig jag är! — utbrast hon — Hvem skall beskydda mig mot den listige förföraren, och den skam han med list vill draga öfver mig? — Och det som är allra-värst: hvem skall värna mig för mitt eget hjerta? — Ja — Jag älskar honom — honom som jag aldrig ens borde tänka på, då han icke vill göra mig, den fattiga, den obetydliga flickan till sin maka, utan blott störta mig i förderfvet! — Han är så skön och hans ögon likna en ormtjusares! — Jag känner på mig att jag till slut icke skall stå ut att bemöta honom med köld! — Rädda mig, min barn-doms goda engel! — — —

I detta ögonblick hördes någon taga försigtigt i låset till dörren, som var reglad in-nanför och när denna ej öppnades, knackade någon sakta på densamma.

Anna darrade af förskräckelse. En aning sade henne, att just den hon mest fruktade för var derutanför. Snart hördes ock en mjuk manlig röst, som hon alltför väl igenkände, bedja henne om att blifva insläppt.

Icke nu, min bästa herre, svarade hon med bäfvande stämma. En annan gång vill jag tala med er i mina festerföräldrars närvaro men icke i dag.

Men det är just i dag jag vill tala med dig, ljufva Anna. Jag har märkt att du är vred

på mig och lider deraf. Öppna därför, att jag måtte få rättfärdiga mig.

Rösten tilhörde ingen annan än Adolf. Genom allehanda konststycken hade denne lyckats innästla sin bild i den unga flickans själ. Hvar-enda gång han besökte Ufvenäs gjorde han sig något ärende ner till arrendegården för att få tala vid Anna och blef alltid hjertligt mot-tagen af de gamle, som icke hade någon aning om ändamålet med hans täta visiter och som dessutom kände sig smickrade öfver att baronen tycktes trifvas så väl under deras låga tak.

På Ufvenäs visste man intet om dessa baronens besök hos arrendatorsfolket och det var därför som Clementine den omtalade midsom-marsaftonen visade sig vara fullkomligt obe-kant om sin trolofvades förhållande till Anna.

Den eftermiddag då, efter hvad vi hafva hört, baronen knackade på hos flickan, kom han från en splendid middag hos sin blifvande svärfader. Major Linderstjerna, hvilken passade på hvarje tillfälle, när de råkades, för att fråga huru långt Adolf hunnit på Reinholds-näs, hade denna dag med ett visst hån yttrat att han undrade huru länge baronens ridhäst skulle få stå qvar i sin spilta utan att ombyta egare.

Detta jemte de ypperliga viner baronen druckit vid middagen hade ingifvit honom en brinnande lust för att redan samma dag kunna nå sitt mål med Anna. Knappt var därför middagen förbi, än han, under förevändning af

en promenadridt såsom i hög grad välgörande för matsmältningen, begaf sig i sporrstreck till Reinholdsås.

Dyra Anna — fortfor han när denna ej ville släppa in honom — låt mig ej längre stå här ute, eller har du så litet förtroende till dig sjelf, att du fruktar för min närvaro?

Derinnanför utkämpade den stackars flickan en svår strid med sitt inre. Skulle hon fortfara i sin vägran att taga emot honom och höra hvad han hade att säga? Eller skulle hon följa sitt hjertas maningar? Baronens sista ord öfvervann hennes tvekan och kom henne till och med att känna en viss blygsel. Skulle hon låta honom blifva i den tron, att hon ansåg sig för svag att göra motstånd mot honom? Nej, nej, detta gick icke an.

Hitintills hade han förgäfvets använt alla förförelsens konster och icke ens lyckats aflocka henne en kärlig blick. Hon hade nemligen alltid förblifvit blyg och rädd, när han öfverhopade henne med glödande uttryck om sin passionerade ömhet för henne. Likväl hade han då och då i något obehagadt ögonblick med sitt spanande falköga observerat hennes gryende böjelse för honom och detta gjorde honom djerfvare, så mycket mer som han icke trodde sig behöfva göra sig några samvetskrupler med en flicka af hennes stånd. Han hade ock räknat på hennes qvinliga fåfänga och därför ett par dagar före denna eftermiddag

skickat henne en vacker guldbrosch jemte ett af lågande uttryck uppfyllt bref, detsamma som hon med förakt kastat i spisen.

Då hon först emottog brevet, som lemna- des henne af en liten gosse, blef hon högeligen bestört vid åsynen af den medföljande broschen, och när hennes fostermor kom in, fann hon henne badande i tårar.

— Är du inte klok, barn, sade Asplundskan sedan hon fått veta anledningen till tårarne. Är det värdt att gråta öfver att en så rar herre som baronen intresserar sig för dig? För min del tycker jag det vara rätt beskedligt af honom. Du har ingenting att frukta af honom så mycket mer som han redan är förlofvad med dottern till vår nådiga husbonde och dessutom är en i allo genomhederlig herre.

Ack mor, mor, hur kan du tala så! snyftade Anna. Nog känner du med dina goda och kristliga åsigter hvad vanära vill säga och jag är säker på att du icke vill se din Anna ut- satt för någon sådan.

— Hvem skulle vilja draga vanära öfver dig, barn? Den skulle jag vilja se i ansigtet! Åtminstone kan icke den goda baronen ha några sådana tankar. En annan flicka än du skulle bli riktigt tokig af glädje öfver en så skön gåfva som den du fått. Tag hit broschen, så skall jag förvara den, och du skall nog smycka dig med den, när tid blir.

Gumman gick och Anna kände nu huru

hjelplös hon var. Hon hade ämnat skrifva till baronen och bedja honom icke vidare infinna sig vid Reinholdnäs, då han, såsom vi hafva hört, sjelf infann sig.

Sedan dörren blifvit öppnad trädde Adolf in och fann Anna stående med nedslaga ögon. Glödande af passion och fröjd öfver att finna henne ensam, fattade han hennes hand och betäckte den med de eldigaste kyssar, under det han hviskade:

— Är Anna längre ond på mig?

— Jag är visst icke ond, svarade hon, i det hon med återvunnen fattning lösslet sin hand från hans ömhetsbetygelser. Jag begär icke af er att ni skall visa mig något undseende; ty jag vet huru litet ni och edra jämlingar akta flickor af mitt stånd.

— O, tala icke så — afbröt han häftigt — kunde du blicka in i min själ, skulle du varseblifva huru derinne lågar den varmaste, den hängifnaste kärlek. Allt, allt, hvad som tillhör mig vill jag lägga för dina fötter — befall häröfver; det tillhör dig.

— Vill ni äfven gifva mig er hand? frågade hon liksom plötsligt fattad af ingifvelsen att sätta honom på prof; och då hon såg att han vid denna fråga icke kunde blicka henne rakt i ansigtet, fortfor hon: O, jag vet mycket väl, att ni icke kan svara ja härtill. Ni är redan förlofvad med en ung och skön flicka, er like i börd och rikedom, och äfven om ni ej

vore det, skulle ni helt säkert anse det som en skam att förena edra öden med en så ringa person som jag är. Men säg mig likväl, hvad det är som föranlett er till den tron att ni i mig skulle finna ett lättfångadt byte för edra passioner.

Vid de sistnämnda orden rätade hon ut sig och såg med en på en gång oskuldsfull och utmanande blick på baronen, hvarvid hela hennes gestalt fick en sådan prägel af jungfrulig stolhet, att han kände sig förstummad.

För första gången stod den förfinade rouén, som blifvit blaserad af sina framgångar inom salongernas värld, afväpnad inför en qvinna och detta till och med en qvinna af folket, om hvilka han hitintills hyst de mest förnedrande tankar. Lugn och vördnadshjudande stod hon der denna flicka, med hvars frid han ansett sig kunna leka såsom med ett ting af obetydligt värde.

— Anna, hör mig — började han och kände sig härvid gripen af en aktning, som han sjelf ej kunde fatta. — Huru utesäglig lycklig skulle jag ej blifva, om jag kunde fritt bestämma öfver min hand och kunde taga dig till min maka! Men . . .

— Nåväl, så beder jag då — inföll hon med tårar i ögonen — lemna mig här i min landtliga ensamhet och förskona mig från några vidare försäkringar om er ömhet.

— Huru! Afskyr du då mig verkligen? --

sade baronen. Kanske någon annan är lyckligare än jag!

— Nej, ingen annan har — stammade Anna, i det hennes kinder i hast betäcktes af en glödande rodnad.

— Sålunda afskyr du mig ej, afbröt henne baronen lifligt. Och ifall jag vore en af ditt stånd som frågade dig om du ville blifva mitt lifs ledsagarinna, skulle du då afvisa mig?

Anna teg, men man kunde se af den dödliga blekhet, som efterföljde rodnaden, och af barmens häftiga svallning, att hans ord försatt henne i den djupaste sinnesrörelse.

— Svara mig, dyra flicka — fortfor han och blickade ömt på henne.

Hela hennes själ darrade för denna blick. Efter en svår strid med sig sjelf och ur stånd att längre kunna dölja sanningen framhviskade hon med nedslagna ögon ett sakta: nej.

— Älskade flicka, utropade han, i det han förtjust slöt henne i sina armar och öfverhöljde hennes ansigte med passionerade kyssar, hvarunder hon endast förmådde göra ett svagt motstånd.

Men plötsligt slet hon sig med våld lös från honom och tryckte handen mot hjertat, hvarvid hon kom att draga på ett svart om halsen hängande sidenband. Ett miniatyrporträtt, hvilket hängde vid detta band och förut var doldt i barmen, blottades nu.

— Hvad vill det der säga? — frågade ba-

ronen häftigt, då hon skyndsamt ville gömma porträttet.

-- Det är ingenting alls — yttrade hon med återvunnen fattning — ingenting som ni herr baron, får se.

-- Får! — men jag skall helt enkelt se det — utropade han med vrede och ryckte porträttet från henne.

Det var infattadt i guld samt prydt med briljanter och föreställde en ung, skön qvinna med melankoliska anletsdrag.

-- Ha, ha, är min rival af det feminina könet? — sade han skrattande. Hvem skulle kunnat trott det? Men säg mig, ljufva Anna, hvarifrån har du bekommit en sådan dyrbarhet? Säkerligen är den ej en present af Asplunds?

— Ni har rätt — svarade Anna, i det hon återtog porträttet och ånyo gömde det i barmen. Mina fosterföräldrar hafva ej skänkt mig det. Men man har sagt mig, att det är det enda minne jag eger qvar sedan min barn-dom, och därför är det mig heligt.

-- Du hulda, rena engel, utbrast baronen och drog henne ånyo intill sig.

Anna åter befriade sig nu ifrån hans omfamning, stötte honom med kraft tillbaka och sade allvarligt:

— Herr baron, lemna mig på ögonblicket. Om det är sannt, hvad ni säger, att ni älskar mig, så bör ni ju vara lika rädd om mitt goda namn och rykte som jag sjelf. Detta namn

och rykte är min enda egendom — beröfva mig icke densamma. Gud bevare mig från att någonsin förlora densamma!

Efter detta yttrande vände hon sig ifrån honom.

Baron Adolf åter å sin sida stod der stum af förvåning öfver det oförmodade resultatet af mötet med henne. Han hade väntat sig något helt annat och förstod nu ganska väl, att en sådan flicka som Anna icke kunde vinnas genom några vanliga förförelsekonster. Men så mycket mer hänförande föreföll hon honom ock.

Han frågade därför, efter en stunds tystnad sakta och som det tycktes af rörelse där-
rande stämman:

— Får jag återkomma sköna Anna, till dig?

— Hvertill skulle det tjena? svarade hon med bortvänt ansigte.

Sedan han, utan att yttra något mer, ånyo med våld tryckt en kyss på hennes hand, aflägsnade han sig hastigt.

Med återhållen andedrägt lyssnade Anna till hans steg, tog sedan ånyo fram porträttet och fuktande det med sina tårar, sade hon: Tack dyra moder! Det är minnet af dig som räddat mig.

Brukspatronen, Clementines fader, satt i sitt eleganta kabinett omgifven af en mängd pappersbundtar, i hvilka han otåligt bläddrade. Slutligen tycktes han hafva funnit det han sökte, nämligen ett bref, hvilket han läste och läste om igen under det pannan lade sig i allt djupare veck.

— Huru eländigt! — mumlade han för sig sjelf. Silfverhjälm med sina klena förtjenster och sitt pösande yttre har fått storkorset af Nordsjerneorden, under det att jag icke bär mera än riddarestjernan. Hm — måste stöta på excellensen — har ej lust att för intet hjälpa honom med betalandet af hans dryga skulder! Han skrifver, att han gjort hvad han kunnat hos hans majestät. — Hm, jag vill se svart på hvitt derpå innan jag tror det. Lejonstråle har i alla tider varit en gammal räf, som ej är mycket att lita på. Och vore han ej så nära slägt med Adolf, hvilken inom kort blir min måg, så skulle jag för längesedan gifvit honom på båten.

Ett varsamt men ofta upprepadt klappande på dörren hördes nu och gjorde slut på brukspatrons monolog. Kort derpå inträdde oanmäld hans dotter Clementine. Hennes ansigte var blossande rött och ett verkligt raseri gnistrade i hennes ögon, under det man på hennes sköna läppar då och då varseblef ett hänfullt leende.

— Hvad är färde, mon cher enfant? sade Leuven förvån — hvad är det som har gif-

vit anledning till din hitkomst så här dags? Klockan är icke mer än nio på morgonen!

— Och om hon också bara vore sju — utbrast den unga fröken med häftighet — så vill och måste jag tala vid dig, mon cher père. Du är så upptagen af dina göromål, att du icke det ringaste ger akt på världen kring dig och därför måste jag söka distrahera dig något . . .

— Hvilket kuriöst tal; det är tid på att du talar litet tydligare — afbröt henne L. i det han betraktade henne med forskande blickar.

— Förklaringen är lätt gjord — fortfor hon och stampade med foten i golvet. -- Min noble herr fästman, baron Adolf har på senare tiden funnit för godt, att så öppet kurtisera den der bondtösen, som Asplunds å Reinholds-näs upptagit så godt som från landsvägen, att man öfverallt talar om hans ridikyla passion och berättar en mängd komiska anekdoter derom. Bland annat har han nyligen skickat en dyrbar brosch till den der lättsinniga varelsen och fröken von Herbst har förkunnat mig, att han ibland tillbringar hela eftermiddagar hos henne. Ja, hans oförskämdhet har till och med gått så långt, att han befunnits promenerande med henne på öppen landsväg.

— Är det bara detta, som legat dig om hjertat att tala om för mig — sade L. skratande. Ma chere fille jag tänkte att du skulle

vara klokare, än att bry dig om dylika dårskaper. Fröken Herbst måtte, ma foi, hafva triumferat inom sig, om du visat dig det minsta uppretad vid åhörandet af hennes berättelser. Jag kan aldrig föreställa mig att du gifvit henne tillfälle till en dylik triumf!

Clementine svarade ingenting på en lång stund. Sedan yttrade hon:

— Ja, men om det ändå verkligen förhåller sig så, att den fjärilsartade baronen är kär i flickan —?!

— Nå än sedan! — svarade L. — Hvad skulle det betyda mer! Icke är du väl så svag, att du gör någon affär af hans galanterier! Att spela svartsjuk, mon cher entant, är löjligt och kan möjligen passa en borgarfru, men ej en flicka som du.

— Men hans person är mig verkligen dyrbar och jag vill icke blifva tillbakasatt för någon, allraminst för en sådan varelse som den ifrågasvarande.

— Det behöfver du icke beller blifva, ma fille — fortfor L. — Innan kort träder du i brudstol med baronen och blir sålunda delegarinna i hans furstliga förmögenhet. Intill dess bör du icke låtsa om någonting; men vill du sedan taga revanche, så må det stå dig fritt. Låt dock alltid din herr gemål hafva sina privata nöjen i fred.

— Allt hvad du nu säger — inföll Clementine — är godt och väl; men jag är ännu

icke baronens maka. På senaste tiden har han blifvit märkbart förändrad. Hans yttranden äro till och med understundom bitande och ibland kan han sitta hela timmar utan att säga ett ord, hvarvid hela hans beteende röjer en oförlätlig sinnesfrånvaro.

Idel inbillningar hos dig och ingenting annat — brummade L.

— Jag har satt honom på flera prof — fortfor Clementine, utan att gifva akt på faderns sista ord. — Jag har visat mig glödande af kärlek — han märker det icke; — jag har i hans åsyn låtit herr Sabelklinga göra mig sin cour — han betraktar det med köld; — jag har visat mig förolämpad och vred — han har ej frågat efter det. Om landsstrykerskans dotter yttrar han icke ett ord, och tyckes undvika att gifva sig i tal rörande henne.

L. såg upp från sina papper, till hvilka han ånyo vändt sig. Hans utseende hade i hast blifvit allvarsamt.

-- Är du fullkomligt säker på det sista du yttrade — sade han — så vore detta beteende af baronen visst betänkligt; likväl kan du vara lugn. Jag hade tänkt att ännu någon tid uppskjuta ditt bröllop; men under sådana omständigheter som de nu yppade, skall det stå inom en månad.

— Under denna månad kan mycket hända — svarade Clementine. — Vore det ej bäst att du lät kalla till dig arrendator Asplund

och förstodigade honom att visa den der gemena tösen på dörren!

— Det skulle vara att förvärra saken, i fall baronen, som du förmodar, är verkligt kär i henne. Således: om en månad står du brud, det lofvar jag dig och till dess ingen öfverilning.

Clementine hade tänkt att göra flera invändningar; men teg i stället, då hon såg det moln af missnöje som började lägga sig på fadrens ansigte. Hon gick derföre sin väg, fast besluten likväl att å sin sida göra allt för att den på en gång fruktade och föraktade medtäflarinnan måtte blifva gjord oskadlig.

Brukspatronen hade inom sig icke varit så lugn, som hans yttre visat under Clementines samtal med honom. Den skenbara köld och likgiltighet han ådagalade öfver den underrättelse han af dottern erhöll, härledde sig blott från bemödandet att söka betaga henne all oro.

Fullkomligt medveten om sin blifvande mågs flyktighet och den kraft, som denne kunde för någon tid utveckla, då det gällde att utföra en honom intresserande idé, fruktade han att Clementines misstankar voro mera grun-

dade än han medgifvit. Och ytterst finkänslig för sitt namns ära ansåg han denna vara i fara att blifva befäckt, i fall det vore sannt att hans dotters friherrliga fästman gjorde sin cour för en i hans ögon så simpel person, som en bondflicka.

Efter Clementines bortgång satt han en lång stund fördjupad i tanken på hvad han hade hört; men slutligen reste han sig upp efter att fullständigt ha återvunnit sitt lugn, samt log öfver sig sjelf, som kunnat oroa sig öfver en dylik bagatell, emot hvilken han ju hade de mest säkra medel.

Som han likväl hade för vana att behandla hvarje sak med största noggrannhet och att ej lemna äfven det ringaste obemärkt, så begaf han sig några dagar derefter till Reinholdsnäs för att närmare taga reda på och äfven se Anna, hvilken han hitintills väl hört flera gånger omtalas, men om hvilken han dock ej besvärat sig med att taga synnerlig notis.

Första anblicken af henne frapperade honom till den grad, att han på en lång stund icke kunde yttra ett ord och knappt gaf akt på arrendatorn och hans hustru, hvilka icke med tillräckligt många ord ansågo sig kunna tolka sin förtjusning öfver den nådige brukspatrons besök. Det var som skulle hennes åsyn hafva för ett ögonblick upptinat isskorpan i hans kalla inre och hos honom väckt hågkomsten af flydda dagar.

Slutligen utbrast han, talande för sig sjelf:
— Min Gud, hon är verkligen rörande skön
och jag vet icke hvad det är för en sträng i
mitt bröst, som beröres, när jag ser henne.

Men nu, ihågkommande hvad som föranlett
honom att begifva sig till arrendatorns, för-
qväfdde han med en våldsamt ansträngning den
vekare känslan och frågade gubben Asplund
om denna flicka verkligen vore hans dotter.
Han hade väl hört talas om motsatsen, men
icke brytt sig om att tro på hvad hans för-
valtare sagt honom om hela saken.

— Visserligen, — svarade den öfver frågan
förundrade arrendatorn — är hon vår dotter,
men också icke vårt naturliga barn. Men vi
hafva upptagit henne till vår dotter och arf-
vinge och det skall hon förblifva. Det enda
vi äro ledsna öfver är, att hon icke är en
gosse, ty vi börja begge bli gamla och kunde
behöfva någon hjälp till gårdens skötsel.

— Ni borde se er om efter en rask och
duktig måg — sade grefven, hvilken hastigt
inom sig uppgjort en plan.

— Visserligen, visserligen, nådige herr bruks-
patron — genmälte Asplund förlägen öfver det
brådstörtade förslaget — men . . .

— Men ni vet kauske ej hvar ni skall få
någon, som behagar både er och er dotter —
afbröt honom grefven skrattande. — Nåväl
jag vill gifva er en anvisning. Min inspektor
har en son, som säkerligen icke skall hafva

något emot att få en vacker flicka till hustru och en dito hemgift, hvilken jag skall bestå det unga paret. Jag tycker mig hafva hört att han kastat sina blickar på flickan.

Det sista yttrandet af L. var helt och hållet gripet ur luften. Med den förnåme verldsmannens likgiltighet hade han alltid betraktat sina underhafvande och tänkte icke oftare på dem och deras angelägenheter, än då det gälde att genom förvaltaren preja dem på penningar. Denna gång kom han dock sig sjelf ovetaude sanningen ganska nära.

Rätta förhållandet var verkligen att inspektorens son, herr Gustaf Krypenstedt, var förtjust i Anna och hade vid ett par tillfällen högtidligen förklarat henne sin kärlek under tillägg att ingen annan än hon skulle blifva hans hustru. Anna åter afskydde den råe ynglingen och hade på det bestämdaste afvisat honom och hans stundom alltför närgångna friareanbud.

Hvad gubben Asplund vidkommer, blef han så häpen öfver projektet hvilket han ansåg som ett nästan oupphinneligt mål, att han, då grefven befalde honom genast följa sig till Ufvenäs för att uppgöra saken och smida medan jernet var varmt, likasom i en sinnesyrsel skyndade ut och kastade på sig en helgdagsrock samt derofter tog plats på kuskbocken af det granna ekipaget.

Unga Krypenstedt blef mållös af förtjus-

ning, då han, efter att hafva uppkallats på slottet, fick del af L—s plan, och bugade sig ända ned till golfvet, då han af brukspatronen tillfrågades om han skulle ha lust för att bosätta sig å Reinholdsnsäs med Anna till led-sagarinna genom lifvet.

— Nå det här går ju förträffligt, min vän — yttrade Leuven till Asplund och gnuggade förnöjd händerna — gör ni nu bröllop med det första, så erhåller bruden af mig till utstyrsel fyra tusen riksdaler och dessutom ständigt besittningsrätt till arrøndekontraktet å Reinholdsnsäs.

Vi hafva sagt att det gamla folket på Reinholdsnsäs älskade sin fosterdotter, men de älskade henne på sitt vis. För dem var fosterdotterns giftermål med den unge inspektorn en sådan sak, som de aldrig ens i sina djerfvaste drömmar tänkt sig och därför ansågo det Annas afsky för detsamma icke vara något annat än halstarrighet, hvarjemte de betraktade flickans bestämda vägran att bifalla giftermålet såsom en svart otacksamhet mot dem. Hvarigenom de sågo sina käraste förhoppningar vara i fara att blifva tillintetgjorda.

Annas lif blef därför ända från Leuvens

besök uppfyllt af tusende slags lidanden. Icke nog med att hennes inre blödde af den hopplösa kärleken till baronen, hvars alla försök att ånyo få träffa henne ensam hon ståndaktigt afslög, plågades hon äfven af fosterföräldrarnes butterhet mot henne, samt af Gustaf Krypenstedts nästan dagliga besök.

Slutligen befalde gubben Asplund henne att bemöta den unge mannen såsom sin blifvande make och att hålla sig färdig att innan kort träda i brudstol med honom, någonting som hon antingen måste underkasta sig eller och lemna hemmet.

Anna bad förgäfvos under strida tårar om förskoning, förgäfvos omtamnade hon gubbens knän — den eljest så kärleksfulle mannens ansigte förblef strängt och allvarligt. Således fanns för den stackars flickan icke mer någon tröst och något hopp. Icke hade hon heller någon vän, åt hvilken hon kunde anförtro sig.

Dock, en förtrogen hade hon. Vi påminna ju oss den stora newfoundlandshunden, hvilken vi förr omnämndt. Större delen af dagen måste han vistas hos henne.

Lindande sina runda armar om hans hals, gret hon, lutad mot hans hufvud, många bittra tårar och Caro tycktes förstå henne. Han betraktade henne med sina kloka, trogna ögon, deri man kunde läsa ett nästan menskligt medlidande, och det såg ofta ut, som hade han velat lindra hennes sorg med sina smekningar.

Deremot tycktes han hysa ett outsläcktligt hat till inspektorens son, unge Krypenstedt. För Anna lände detta till ett visst gagn; ty gamle Caros ilska mot Krypenstedt gjorde att denne ofta nog lemnade henne i ro, enär han hyste en viss respekt för den jättelike hunden, en sak, som gjorde Caro ännu kärare för Anna.

Vid denna tid anlände ett akrobatsällskap till Ufvenäs och erhöll brukspatronens tillåtelse att visa sina prestationer

Brukspatronen och hans familj samt främmande voro närvarande, när sällskapet första gången uppträdde.

Bland åskådarna var äfven Anna.

En af akrobatsällskapet besteg en spänd lina och hade en balanserstång i handen. Nätt och jemt hade han kommit upp på linan förrän stängen, som han höll i ena ändan gled ur hans hand och störtade ned samt träffade Anna, som stod i närheten, så att hon störtade till marken.

Knappt hade dock detta skett, förrän baron Adolf med ett ångestrop störtade fram och tog den afsvimmade flickan i sina armar, under det han utbrast:

— Anna, dyra Anna, vakna upp, du är i fullkomlig säkerhet.

Orden voro knappt uttalade, förrän ett nytt anskri hördes från en annan del af rummet. Det kom från Clementine, som vid åsynen af sin trolofvades beteende vanmäktig nedsjönk till golfvet.

Att beskrifva det uppträde, som nu följde, är omöjligt. Damerna skreko om hvarandra, och hvar och en ville bistå med sin hjälp, men ökade blott med sin otidiga ifver den allmänna förvirringen.

Först när baronen återkommit till sina rum återvann han fattning och herravälde öfver sig sjelf.

Han visste väl nu att Annas sår var obetydligt och hon således utom all fara; men den tilldragelse han nyss upplefvat genljöd ännu beständigt i hans inre.

Det var klart för honom, att den sinnliga passion, han förut hyste för henne, öfvergått till en verklig kärlek, en sådan som han aldrig förut erfarit under sitt fordna fjärlslif. Han, den fint bildade verldsmannen, tyckte sig icke kunna få någon lycka utan i hennes egande.

Men mellan honom och denna lycka stodo tvenne i hans ögon vid moget öfvervägande oöfvervinnerliga hinder, nemligen: förlofningen med Clementine samt hans egen ställning och rang i verlden.

Han visste hvilken ofantlig storm det skulle uppstå om han, trotsande konvensansen, inginge

ett i världens ögon så ovärdigt äktenkap som mel fosterdottern till en arrendator och dottern till en okänd äfventyrerska, och derigenom satte en outplånlig skamfläck på sina urgamla anor.

Flere gånger förut hade han varit vittne till hvilka följer detta hade med sig.

Dyster och missnöjd motsåg han framtiden och när betjenten infann sig för att säga, det kaffet var serveradt i salongen höll han nära på att säga till, det han föredrog att stanna på sina rum. Orden dogo likväl på hans läppar.

När betjenten var gången satt han ännu en lång stund försäkt i djupa tankar.

Slutligen utbrast han: du måste göra våld på dig och fatta mod. Försök ej tvinga lyckan att stanna hos dig; ty det har ännu aldrig lyckats någon före dig. Dessutom har du en gång gifvit Clementine ditt ord och adelsmannahedern fordrar att du håller det.

Efter denna monolog skyndade han ner i salongen, der ingen mera än hans fästmö, ännu blek af sinnesrörelse, befann sig, när han inträdde.

Clementine mottog honom med isande köld och tillät honom icke att kyssa sin panna, såsom han plägade göra, utan frågade blott ironiskt om han ännu lugnat sig från sin alternation nere i salen der djuren förevisats.

Baronen nedstämd till lynnet, svarade henne med några artiga fraser och ville föra samålet på något annat; men detta tillät icke Cle-

mentine, hvars sinne derigenom blef mera upp-
retadt.

— Min bästa herr baron — sade hon i det hon tvingade sina läppar till ett leende — låtom oss tala om dagens viktigaste tilldragelse. I sanning fortfor hon sarkastiskt — den var i högsta måtto imponant. Den der landtlol-
lans vanmakt, hennes älskares exalterade utrop och förakräckelse — allt var af en gripande teatralisk effekt. Er roll, min kära baron var isynnerhet charmant och jag skulle icke för-
undra mig öfver, om jag en dag finge höra er renomerad som en skådespelare af första rang.

— Hvad menar ni, min fröken — svarade baronen — hvars ansigte hastigt betäcktes af harmens rodnad vid åhörandet af den hänfulla ton hon begagnade — ingen menniska med hjerta kunde väl se den stackars flickans fara och förblifva lugn.

— Hela faran var inte annat än en komedi, i hvilken en viss baron, som för öfrigt är för-
lofvad karl, åtog sig att spela hufvudrollen, då han likväl borde förut betänkt, såväl hvad han är skyldig sitt eget, som dens namn, han äm-
nar inom kort kalla för sin maka.

— Clementine, hör mig — svarade baronen, görande våld på sig sjelf — upphör med dina sarkasmer. Det band vi ingått kan an-
nars lätt komma att brytas.

— Nåja, hvarför icke! — genmålde Cle-
mentine med så mycket förakt i tonen att

Adolf, jemförande denna qvinna, som stod framför honom, full af giftigt hån, med Annas hulda älskliga gestalt, långsamt svarade:

— Är det er verkliga mening ni yttrat, min fröken? Nåväl, må så vara, kanske bättre sent än försent.

Derefter fattade han sin hatt, gjorde en kort bugning och aflägsnade sig.

Innan han dock hunnit utom dörren hade Clementine sansat sig. Det blef henne i ett ögonblick klart att hon gått alltför långt och hon såg i hans beteende en så fullständig likgiltighet för henne, att hon, heldre än att förlora allt, med en öfvermenschlig ansträngning gjorde våld på sig och sade med mild, öm stämma:

— Baron Adolf, men stanna då och tag icke ett långt drivvet skämt för allvar. Hvad ni skapelsens herrar äro ömtåliga af er!

— Edra ord min fröken smaka allt för mycket af dubbelhet — sade baronen kallt — och ni får förlåta att en man med min verldserfarenhet icke låter blända sig äfven af det vackraste smink, utan genomskådar lumpenheten i dess rätta gestalt äfven under sminkets mask.

Clementines stolthet var nu bruten. Med tårar i sina sköna ögon sade hon med darrande stämma:

— Men Adolf, kan då ej kärleken förlåta

hvad kärleken brutit? Jag erkänner att jag varit mycket felaktig.

Baronen stod en lång stund utan att yttra något. Den hastiga förändringen hos fästmon bedrog honom icke och han kände inom sig att han ifrån denna stund icke skulle kunna älska Clementine. Han tryckte därför en flyktig kyss på hennes framräckta hand och sade:

— Vi nedlägga för en tid vapnen, min fröken, och sluta stillestånd.

Åter en djup bugning och han försvann genom dörren.

Clementine stod länge och väntade i förhoppning att han skulle komma tillbaka; men när hon såg sig sviken i sitt hopp, kastade hon sig suckande på en ottoman, dolde ansigtet några ögonblick i sina händer och ringde derefter på sin kammarjungfru, till hvilken hon utdelade ett par befallningar rörande sin toalett.

Amarantherorden höll sin sedvanliga bal i hufvudstaden. Ballokalen var smyckad med all upptänklig lyx och icke mindre lyxriösa voro gästerna, gräddan utaf allt hvad hufvudstaden hade af förnämt.

Bland recipienterna befunno sig äfven baron Adolf och Clementine.

De hade icke sett hvarandra sedan den skickelsedigra dagen på Gyllingsholm. Stilleståndet dem emellan hade således varit fullkomligt.

I afton var Clementine skönare än vanligt. Klädd i den utsöktaste och smakfullaste toalett, som i allra högsta måtto förhöjde hennes behag, var hon derjemte gladare och vänligare än någonsin och helsade på sin fästman liksom om ingenting förefallit dem emellan.

Hon betraktades allmänt såsom balens drottning och det formligen regnade artigheter öfver henne. Sjelfva baronen tvingades att lägga bort den köld han visat henne och att iakttaga ett visst galanteri, ja han kunde till och med icke undgå att bjuda upp henne till en dans.

Under dansen frågade Clementine honom hviskande, medan ett förtjusande småleende syntes på hennes läppar och hela hennes ansigte strålade af ömhet:

— Är du ännu vred, oförsonliga människa? Kan du då aldrig glömma det förflutna?

Baronen måste nu foga sig efter konventionen och svara henne i samma ton. Konversationen dem emellan blef dock tom och betydelselös och efter dansens slut förde baron Adolf, henne tillbaka till sin plats, samt aflägsnade sig efter en artig bugning.

Han hade icke gått många steg, förrän han

hejdades af Sabelklinga, som kom rakt emot honom.

— Har du hört — sade denne — att den täcka Anna på Reinholdsnäs skall gifta sig med unga Krypenstedt och att det redan är lyst första gången.

Hvem har vågat utsprida en dylik osanning? frågade Adolf med hetta.

Ingen har utspridt det — svarade Sabelklinga helt lugnt. — Jag har helt enkelt hört det af arrendator Asplund sjelf och af flickans blifvande brudgum.

Då har man använt våld för att tvinga henne till bifall — nästan skrek den förre.

— För all del betänk hvar du är och lägg band på dina känslor — svarade Sabelklinga. Ser du inte att man observerar oss. Kom och följ mig in i ett annat rum, så skall du få höra hvad jag vet om saken.

Adolf lugnade sig nu för ögonblicket, men inkommen i ett kabinett, der ingen fanns före honom och baronen, kastade han sig häftigt ned på en divan och ropade, under det han drog efter andan.

— Lägg mig icke längre på sträckbänken utan berätta mig hvad du vet.

— Adolf, är du från dina sinnen? Du är ju redan förlofvad karl! Hvarför rör dig flickans idé så mycket. Gör icke skandalen värre än hvad den redan är. Du och ditt uppförande

vis-à-vis flickan är redan ett allmänt samtalsämne.

— Jag undanber mig alla förmaningsord — svarade Adolf. Än en gång låt mig höra din historia.

— Den är ej synnerligt lång. Anna har gifvit Gustaf Krypenstedt sitt ja och de unga tu skola viga redan dagen efter tredje lysningen. Känner du händelsevis till flickans handstil?

Adolf böjde medgifvande på hufvudet.

— Nåväl, se här då ett bref, som jag uppsnappat af hennes herr fästman. Jag trodde mig dermed göra dig en tjänst. Du kan af det samma få lära, huru litet folk af Annas klass duger att lita på.

Adolfs ansigte betäcktes vid dessa kamrattens ord af en dödlig blekhet. Darrande emottog han biljetten och troende sig igenkänna Annas stil, läste han följande:

Bästa Gustaf!

Du har alla skäl till att vara ond på mig, som hitintills förhalat tiden utan att gifva något bestämdt svar. Emellertid har jag nu moget öfvervägt saken och har kommit till full insigt om, att jag handlat otacksamt och dåraktigt, som med min halstarrighet fördröjt uppfyllandet af min fosterfaders och fostermoders käraste önskan — vår förening till äkta makar. Jag vill nu tillhöra dig, älskade Gustaf.

Hvad den der baronen beträffar, så anser jag hela hans kärleksförklaring vara af så narraktig beskaffenhet, att du alldeles icke bör hysa den ringaste svartsjuka mot denne löjlige rival.

Din snart blifvande maka

Anna.

Knappt hade baronen läst biljetten förrän han ursinnig sprang upp kastade papperet på golfvet, trampade derpå och utbrast: bort med dig eländiga varelse!

Vid åsynen af vännens raseri stod Sabelklinga en lång stund stum af förvåning. Slutligen kunde han icke hålla sig utan sade: Men Adolf, hvad i all världen är åt dig? Flickan måtte väl ha rättighet att skriva till sin egen fästman!

— Låtom oss icke vidare yttra något om hela denna sak — svarade Adolf medan ett bittert leende krusade hans läppar — Jag har blott begått ett misstag, förlätligt nog, då jag glömde bort att äfven den skönaste yta ofta icke är annat än en mask för råheten och dubbelheten. Jag tackar dig, som ryckt bindeln från mina oförklarligt nog förblindade ögon.

Utan att yttra ett ord mera skyndade han bort. Utkommen gick han in i afklädningsrummet, kastade ett öfverplagg på sig och störtade ut, för att låta den kalla luften afkyla sin brännheta pannu. Det som djupast sårade honom var att Anna, som han trodde

vara ett okonstladt naturbarn, helt enkelt icke befanns vara annat än en listig kokett den der i en simpel bondpojkes armar gjorde spe af honom.

Då han återkom till balsällskapet var han blek och tyst. Otåligt räknade han minuterna och timmarna till dess han fick följa Clementine till vagnen och sedermera blef lemnad åt sig sjelf.

Clementine, som observerat Sabelklingas möte med hennes trolofvade, begge herrarnes försvinnande och den sistnämndes förstörda utseende vid återkomsten till balsalongen anade mycket väl hvarom samtalsämnet varit och log inom sig med en min af tillfredsställd hämud.

Några dagar efter Amaranterbalen finna vi åter brukspatronen sittande i sitt kabinettt å Ufvenäs.

Framför honom står unga Krypenstedt, jemmerligen beskärmande sig öfver att Anna var obeveklig i sin vägran att träda i brudstol med honom.

— Hon hatar mig — sade Krypenstedt blek af raseri. Jag vet att hon har sträckt sina tankar högre än till mig. Baronens har gjort henne helt och hållet förrykt och hon

hotar att, om man försöker tvinga henne, skall hon taga lifvet af sig.

— Bara prat utan all mening — sade Leuven med isande köld — hon lugnar sig väl dessutom, då hon får känna hennes barons åsigter om henne efter genomläsningen af brefvet. Inom åtta dagar skall flickan utan krus och komplimang vara er hustru.

— Huru skall det tillgå? — frågade Krypenstedt — Ni sjelf skall icke kunna uträtta något med henne. Hon är oböjligare än klippan. Hon tjuter dessutom och gråter, så att till och med gubben och gumman Asplund tvehågsne skaka på hufvudet.

— Nå men tänk min vän, om baron Adolf helt enkelt en vacker dag enleverar den sköna, hvad vill då min unge vän göra?

Krypenstedt hoppade till, likasom han blifvit stungen af en orm, och svarade med sammanbitna tänder:

— Enlevera! — Ha, förr skall solen falla från sin plats än baronen skall kalla henne sin. Jag svär att om jag märker det minsta, som kan tyda på att han har sådana tankar i sinnet, skall han förr än han anar det gå miste om sitt byte.

— Godt min vän — sade patronen, i det han nådigt nickade med hufvudet. — Jag tror dig och är belåten.

Med dessa ord räckte han honom en tung

börs som Krypenstedt med strålande ögon emottog.

— Herr brukspatron skall icke ha skäl till någon obelåtenhet — sade den sistnämnde bugande sig och lemnade på brukspatronens vink rummet.

Leuven såg efter honom.

Allt går efter önskan — tänkte han, gnugande händerna af förnöjelse. — Adolf, som redan börjat fatta förakt för sin käreasta, skall innan kort komma till förnuft igen.

Efter denna monolog tänkte han en präktig turkisk pipa, kastade sig i en kanapé och försjönk, under det att tobaksröken omgaf honom uti allt vidare kretsar, i ett drömmande tillstånd.

Besynnerliga gestalter framträdde så småningom för hans inre ögon: — minnen från fordom, som han helt och hållit förgätit, återkommo och höllo en ringdans framför honom och hans sedan länge slumrande samvete. Hvad de erinrade om skola vi i det följande berätta.

Det var i början af Napoleons den förstes regeringsår.

I S:t Clouds till en lysande fest smyckade

salar trängde sig en mängd herrar och damer af den högsta Franska aristokratien.

Dansen hade redan pågått en stund, då kejsaren med sin sköna gemål under armen närmade sig en utlänning samt yttrade:

Tillåter ert majestät att jag presenterar herr Leuven, svensk till nationen? Och — tillade han, vändande sig till en i kejsarinnans närhet sittande ung, utomordentligt skön dam — er, grefvinna D'Arveaux, beder jag att taga honom i ert särskilda hägn. Han förtjenar att få nalkas en så intagande person som ni; ty han tillhör en af Sveriges mest lysande familjer.

Kejsarinnan log nådigt åt den sålunda presenterade och den unga grefvinnan svarade i det en hög rodnad betäckte hennes ansigte:

— Er önskan, sire, är lag för mig!

Med hänförande behag vände hon sig efter dessa ord till Leuven och var snart inne i en liflig konversation med honom, i hvilken kejsarinnan då och då deltog.

Grefvinnan D'Arveaus hade för ett par år sedan blifvit enka och tillhörde den kejsarliga hofcirkeln, der en svärm af tillbedjare blickade upp till henne som till en gudom och firade henne genom åtskilliga små poemer och passionerade blickar.

Ryktet visste ock att förtälja åtskilliga anekdoter om dessa tillbedjares närgångenhet och den sköna grefvinnans koketteri med dem.

Ingen vågade dock utsprida något om henne som kunnat fläcka hennes goda namn och grefvinnan var sålunda ansedd som en af de älskvärdaste bland qvinnor.

Några dagar efter den omnämnda festen sammanträffade hon ånyo med Leuven i Paris och det visade sig snart att den unga grefvinnans tillbedjare fått en tillökning i honom.

Hon syntes också lifligt intresserad för honom och det intryck han gjort på henne tycktes så småningom öfvergå till verklig passion. Äfven han å sin sida syntes vara förtjust och betagen i henne.

Vid alla baler och hoffester var han vid hennes sida, skenbart berusad af hennes älskvärdhet och stirrade stundom i vältalig tystnad med glödande blickar på den sköna qvinnan, hvilken besvarade dessa blickar med eldiga ögon.

Så fortgick några månader och snart visste man att berätta, det Leuven var grefvinnans älskare.

Den unga grefvinnan hängaf sig blindt åt den uppväckta och som det tycktes uppriktigt besvarade passionen. Men knappt hade Leuven hunnit till detta mål med henne, förrän han helt plötsligt begynte visa en köld, som för hvarje dag blef allt mera märkbar.

Grevinnan insåg nu innan kort, men för sent, att den älskade blifvit en helt annan människa och att han endast med tvång kvarstannade i hennes närhet.

För stolt att låta någon annan gissa de qval hon kände, slöt hon sig inom sig sjelf och bemötte den älskade mannen med en likgiltighet som nästan hade utseende af vämjelse. L. var glad att slippa för så godt pris och förberedde nu sin resa till hemlandet. Den inträffade och snart derefter och vid det formella kalla afskedstogandet skulle ingen kunna hafva bemärkt hvad den bedragna qvinnan inom sig kände.

Efter Leuens resa lemnade grefvinnan det kejsrerliga hofvet och drog sig tillbaka till sina gods, der hon i stilla ensamheten hängaf sig åt sin sons uppfostran, och här återvann hennes sinne snart den naturliga jemvigten

Hon började till och med att glömma sin försmädda kärlek, då en upptäckt uppfyllde henne med fasa. Följderna af kärleksförhållandet visade sig nu hotande och nu var hon nära att förlora fattningen.

I denna förfärliga belägenhet, då hennes goda namn och rykte stod på spel, återstod icke för henne något annat än att anförtro sig åt sin gamla, för sin trohet bepröfvade, amma.

Genom en af den sistnämnda viktagna kloka åtgärder lyckades det att förekomma hvarje misstanke.

Grefvinnan företog sig hette det en resa till aflägsna slägtingar. Under tiden vistades hon i ett afsides liggande kloster och här fram-

födde hon ett skönt flickebarn, som var en trogen afbild af den en gång afgudade grefven.

Den lilla log snart emot sin sköna moder; men egendomligt nog kände denna en oförklarlig afsky för barnet och bad amman bära bort det från hennes åsyn.

Snart var hon återställd och dagen för färden från klostret var redan bestämd, då amman, hvars namn var Martha, trädde in i hennes nära refektorium belägna cell och frågade hvad det skulle blifva af barnet.

— Har det blifvit upptaget i kyrkans sköte?
— sade grefvinnan, hvars alabasterhvita panna lade sig i djupa veck.

— Den lilla har nyss af en här varande pater erhållit dopet och blifvit kallad Anna — svarade Martha och betraktade sin matmor på en gång skarpt och oroligt, likasom hon velat läsa in i hennes tankar. Vill grefvinnan icke se den lilla engeln före afresan?

— Du har ju redan hört min åsigt derom — svarade den förra, i det hon häftigt stam-pade med foten i golfvet. — Kom ihåg att barnet hädanefter ej finnes till för mig. Du skall jemte priorinnan vara det i moders ställe och alla de penningar du behöfver för att uppfostra flickan får du af mig genom den sist-nämnda.

Martha yttrade icke något mer. Hon tyckte sig höra samvetets röst hviska inom sig, att

hon nu gjort hvad hon kunnat och lofvade sig sjelf att hädanefter också göra allt.

Emellertid då grefvinnan redan stod resklädd för att begifva sig till den väntande vagnen, inträdde den trogna amman ånyo helt plötsligt, denna gång dock med barnet på armen.

Den förra tvekade en stund mellan moderskänslan och sin afsky för den olyckliga lilla, beviset för hennes dårskap; men slutligen tog dock hennes inre rörelse öfverhand och hon tryckte en lång kyss på den lillas läppar, som dervid utstötte ett häftigt skrik. Grefvinnan sprang nu snarare än gick och när vagnen satte sig i gång föll hon afdånad mot vagnsdynorna.

Till Paris återkom hon några veckor efter denna tilldragelse skönare och friskare än någonsin och glömde snart vid hofvets mångahanda nöjen och fester helt och hållet bort sin fordna förvillelse och den lilla Annas tillvaro. Det hela förekom henne innan kort som en fatal dröm.

Flera år hade förflutit då grefvinnan en afton erhöll ett bref, som en betjent påstod ha blifvit lemnadt af en liten tarfligt klädd gosse under tillsägelse att det var mycket angeläget.

En aning genomfor henne, utan att hon kunde förklara orsaken dertill, att det handlade om barnet som hon lemnat qvar i klostret. Och det var så.

Hon öppnade det och fann några nära nog

oläsliga rader af Martha, deri denna underrättade henne om att barnet lefde och att hon, Martha, på grefvinnans befallning, nu var på väg med flickan till det land, der fadren bodde. Hon bad derjemte att grefvinnan skulle möta henne på ett visst uppgifvet ställe.

Grefvinnans panna rynkades då hon läste det illa sammanklottrade brevet; men beslöt dock att fullgöra ammans önskan. Hon skyndade sig därför att hastigt anbringa på sig en förklädnad och stod inom några ögonblick i det rum der Martha och den lilla befunno sig.

Hennes besök var dock icke långt. Vid afskedet kastade hon en guldkedja med ett vidhängande miniatyrporträtt af sig sjelf om Annas hals. Martha åter räckte henne ett paket som den trogna amman nödgade henne emottaga i det hon sade: Läs dess innehåll — ni är ju ändock mor!

Då grefvinnan återvändt till sitt palats kände hon sitt lefnadsglada lynne obehagligt stördt af det hon nyss upplefvat. Till börja med tänkte hon helt enkelt uppbränna det paketet hon fått, men hon ändrade sig och gömde det i stället i en lönnlåda.

Det var reminiscenser af den ofvan omtalade förflutna tiden som då och då framskymtade för brukspatronens själ, när han liggande på sin dyrbara kanapé, såg den doftande tobaken i sin stora turkiska pipa upplösa sig och beskrifva allehanda fantastiska figurer i luften.

Många år voro nu förflutna sedan denna tid; men likväl tycktes det den kalla världsmannen i det drömtillstånd, hvori han fann sig försatt, likasom hade den helt nyss förflutit.

Han genomgick i tankarne, huru han efter äfventyret med den sköna fransyskan återkommit till fäderneslandet och en tid beklädt de högsta äreställnen i sitt land, och huru han der-efter drog sig tillbaka till privatlivet, för att lefva endast för sin Clementine, hans enda barn och dennas uppfostran, och huru han för hennes skull icke velat ingå i något nytt äkten-skap.

Äfven hennes bekantskap med baron Adolf föresväfvade honom och han tänkte på hurusom dennes rikedom och urgamla slägtanor gjort partiet med honom till ett föremål för hans trägnaste önsknigar; men huru baronens i hans tycke lika vansinniga som tanklösa passion för Anna, om ej det der brefvet mellan-kommit, skulle dragit åtminstone tills vidare, ett långt streck öfver dessa önsknigar.

Han kunde likväl icke förklara huru det kom sig att han kände motvilja för att till-

foga den stackars flickan å Reinholdsns något ondt, och huru det var möjligt att han kunde hafva sympatier för landstrykardottren.

Visserligen ännade han med maktspråk genomdrifva att hon följde inspektorssonen till altaret likasom han med list utverkat lysningen; men hans samvete var dock, besynnerligt nog, för honom sjelf, icke tillfredsstäldt dermed. Det var något inom honom som talade högljudt till hans offers förmån.

Grubblande öfver alla dessa motsägelser i sitt inre steg han slutligen upp från kanapén, stälde pipan ifrån sig och mumlade: "Bäst är dock som sker".

Baron Adolf återvände från en lysande schnitzeljagt till Gyllingsholm, der han åter vistades några dagar.

Trogen sin vana tog han en omväg till Reinholdsns, för att om möjligt ännu en gång kunna få se henne, hvars oskyldiga och rena bild så djupt inpräglats i hans annars blaserade själ, men hvilken bild han nu, ehuru fåfängt, försökte till att hata och förakta.

Då han anlände till grinden, hvilken ledde ner till arrendegården fann han på ömse sidor om denna uppresta ett par till hälften skaldade blomsterprydda granar och på afstånd vars-

nade han att en ovanlig brådska herrskade inomhus. Hans skarpa blick upptäckte till och med gumman Asplund högtidsklädd ifrigt sysslande med något, som han dock ej kunde urskilja hvad det var.

En besynnerlig ångest öfverföll honom och han befalde den honom åtföljande betjenten att rida fram och taga noga reda på hvad allt det han sett betydde.

Det dröjde icke länge förrän betjenten återkom och sade:

— Nådig baron, possessionaten Krypenstedt firar i dag sitt bröllop med arrendatorn Asplunds unga fosterdotter.

Baronen tryckte sporrarne i sin häst med sådan häftighet att denne stegrade sig och var nära att afkasta sin ryttare, hvarefter han ilade framåt med blixstens hastighet.

Blek som ett lik kastade han vid framkomsten till Ufvenäs tyglarne åt den framskyndande stalldrängen och gick upp på sitt rum samt slog dörren i lås efter sig.

Vridande händerna gick han en lång stund fram och åter, under det stora svettdroppar perlade från hans panna, och en och annan tår, någonting för honom ovanligt, droppade ned på kinden.

Plötsligen stannade han.

På ett divanbord hade han varsnat en liten biljett, hvilken han instinktigt öppnade och genomgånade.

Hans blekhet blef efter läsningen om möjligt större än förut och blåa ringar visade sig kring hans ögon, medan han mekaniskt fattade tag i bordet för att icke falla.

Biljetten, som var anonym hade följande innehåll:

”Ni har blifvit skändligt bedragen. Brevet som förevisades er af den förälskade Sabbelklinga var falskt. Ni kan lätt gissa hvem som ledt trådarna i det hela.”

Baronen tviflade icke en sekund på sanningen af hvad han läst. Han genomskådade den lumpna list man använt emot honom eller trodde sig åtminstone göra det och blygdes öfver att han låtit fånga sig i det groft utlagda nätet. Att Clementine och hennes fader hade sitt finger med i spelet, derom var han fullkomligt öfvertygad.

Neddignande på en stol vid sitt skrifbord, fattade han skyndsamt en penna och började skriva i glödande ordalag en epistel till henne som i dag var nära att beröfvas honom, men han hade icke hunnit mera än ett par rader, förrän han kastade pennan ifrån sig.

Clementine och förlofningen med henne — se der hvad som förlamade hans hand samt trädde, likt ett hotande spöke, emellan honom och hans smärta.

Han kände sitt hufvud fuktas af kallsvett och satt en lång stund med ansigtet lutadt mot händerna. Hela hans förflutna lif passe-

rade i ett nu för hans inre. Han tänkte på huru många hjertan han krossat, utan att ha brytt sig derom, huru många tårar, som offren för hans tanklöshet utgjutit, och huru han öfvermodigt lett åt dessa tårar. Och nu — nu drabbades han af vedergällningen, hvars jernhand redan gripit om honom och höll honom fast, som om han hade suttit i ett skrufstäd.

I Anna hade han funnit det ideal som han utan att han sjelf vetat det, förgäfvades under många år efterspanat, medan han öfverlemnade sig åt njutningar som lemnade honom otillfredsställd; — men hon var med all sin oskuld, sin renhet och sina jungfruliga behag förlorad för honom — och hvad var det som förorsakat dettå? Var han icke rik och oberoende nog för att kunna äkta henne? Jo väl. Inom sig kände han ett djupt förakt för sig sjelf, som kunnat tvifla på flickan och som låtit den konventionela hederns fordringar hindra brytandet af förlofningen med Clementine.

Han skulle i detta ögonblick gerna hafva gifvit hela sin förmögenhet för att kunna vara en simpel arbetare, den der oförskräckt kunnat uppträda och bjuda rivalen till Annas handspetsen. Han skulle till och med hafva velat gifva hälften af sitt lif, för att ännu en gång få skåda in i den älskades himmelska öga — äfven detta var honom förmönat — han vågade icke mer återse henne, om han skulle förblifva trogen sina pligter mot Clementine.

Men att tänka sig det den stackars flickan skulle om några få timmar uppoffras åt en egoistisk usling och med våld släpas till brudstolen, det kunde han dock icke uthärda. Han beslöt att genast taga reda på saken och göra den om inte, om också i elfte stunden, samt begaf sig därför med sammanbitna läppar till sin blifvande svärfar för att ställa honom till räkenskap.

Vid dörren till brukspatronens rum trädde dennes kammartjenare vörnadsfullt emot honom och vägrade ödmjukt men bestämdt att släppa honom in.

— Herr brukspatronen är sysselsatt med saker af högsta vigt och har befallt mig att icke låta någon komma in — sade tjenaren.

— Befallningen gäller ej mig — svarade Adolf föraktligt.

— Jo, den gäller äfven er. Oväntade bref hafva ankommit med posten och patronen är derjemte sjuk — —

— Inga resonnemanger mer — yttrade den förtörnade baronen och ville just undanskuffa kammartjenaren, då i hast en häftig ringning hördes från kabinettet.

Kammartjenaren lösslet sig nu från Adolf och sprang in. Ett par ögonblick tvekade den sistnämnde om han skulle följa efter; men då nåddes hans öron af ett ångestrop, som kom honom att genast upprycka dörren.

Inne i rummet visade sig en upprörande

syn. I en länstol satt L. med rysligt vanställda anletsdrag, på hvilka då och då syntes konvulsiviska ryckningar.

När han varseblef baronen, yttrade han med svag, af snyftningar ofta afbruten röst:

— Hvad för er hit, herr baron? — Spring, skynda dig — fortfor han brådskande till kammartjenaren — spänn genast för — haf hit Asplund — nej, icke han — flickan — Anna — för henne hit — genast hit till mig. —

— Tillåter herr brukspatron mig göra en enda invändning. Det är i dag hon skall stå brud och vore det icke bäst . . .

— Rättfärdige Gud! — afbröt honom L. med befallande stämma. — Jag vet — just af denna anledning — haf henne genast hit — slit henne i nödfall från brudstolen — hon skall — hon måste infinna sig här — i mina armar.

Han tycktes vara nära att falla i vanmakt. Baronens skyndade nu åstad att understödja honom och förständigade med en vink kammartjenaren att verkställa hvad som blifvit honom ålagdt.

— Rädsla — rädda henne — för Guds skull — skrek L. nej, gå icke från mig baron — hon är — Anna, mitt barn, som jag af lätt-sinne uppfirat.

Han afsvimnade nu verkligen. Baronens blef stel af förvåning och trodde att något slags vansinne gripit brukspatronen. Denna åter-

hemtade sig dock snart och yttrade med för-
tviflans stämma:

— Der — läs det der brevet — som lig-
ger på bordet — jag fick det för en stund
sedan.

Det omnämnda brevet var affattadt på
fransyska och innehöll underrättelse om gref-
vinnan D'Arveaux's för en månad sedan in-
träffade död.

Redan länge hade grefvinnan, berättades
det, varit sängliggande och slutligen antog sjuk-
domen en så farlig vändning, att läkarne för-
klarade henne vara utan hopp.

Hon hade då gifvit befallning att man skulle
öppna en lönnlåda och lemna henne några der
befintliga papper. Efter papperens genomläs-
ning hade hon fallit i den förfärligaste ångest
och låtit kalla till sig en brorson, hennes enda
bekanta arfvinge.

För denna hade hon upptäckt att hon, till
följd af ett hemligt kärleksförhållande med den
i Sverige bosatte L. hade en dotter, af hvilken
hon sedan hennes spädaste ålder icke hört
någonting. Det enda hon visste var, att den
person, hennes gamla amma, åt hvilken hon
anförtrott barnet, hade på hennes bekostnad
öfverrest till Sverige för att träffa barnets fader
och sedan hade hon icke vidare hört af hvarken
amman eller barnet.

De omnämnda papperen innehöllo, dels bar-
nets dopattest, utfärdad i cirstercienserklostret,

der det blifvit födt, dels ett af amman skrifvet längre bref till grefvinnan.

Marthas skrifvelse var, bland annat, af följande lydelse:

”I fyra år har jag nu efter bästa förmåga sört för den lilla Anna och skulle gerna längre hafva qvarstannat i min fristad klostret; men min beskyddarinna, priorinnan, är död och hennes efterträdare är en hård, hjertlös person, som låtit mig forstå att jag blott ligger klostret till last. Jag nödgas därför, såsom ni redan vet, lemna detta ställe; men dessförinnan kan jag icke underlåta att teckna några rader till er, min fru. Jag besvär eder att, såsom barnets moder, erkänna det som er dotter. Om det skulle komma en dag, då edra moders känslor vaknat, så vill jag nämna, att eder dotter igenkännes på ett svartbrunt märke, som sitter å venstra bröstet i närheten af midjan

-----”

Före sin död hade grefvinnan testamenterat all sin egendom åt dottren och man hade företagit de trägnaste efterspaningar att finna den förlorade; men hitintills hade alla försök varit förgäfvne. Detta hade föranledt att man vändt sig till Leuven o. s. v.

Då L. läst detta bref, greps han af de grufligaste qual. Som en blix genomkorsade honom den tanken att hans i det fransyska brefvet omnämnda dotter var hans offer Anna,

och det var då han fattade ringklockan och utstötte det rop som Adolf hört.

Då den sistnämnde genomläst brevet, kunde han knapt tala för rörelse. Ändtligen utbrast han med häftighet:

— Anna — ingen annan än Anna är er dotter — jag har hört hennes historia förr — och det är henne jag så djupt älskar — bort, bort till henne — hvarje ögonblicks uppskof kan vålla att det blir försent att rädda henne.

— Försent! — O, uttala ej det ordet — utbrast Leuven i det ett förfärligt uttryck lyste i hans ansigte. — Skynda härifrån till henne — rid i sporrsträck.

I detta nu öppnades dörren försigtigt och kammartjenaren inträdde med ett ansigte dödsblekt af förskräckelse.

— Herr brukspatron — sade den gamle trotjenaren gråtande. — Må den Högste förbarma sig!

— Hvad har händt? — frågade andlöst baronen och L. på samma gång.

— Flickan — Anna — är — Herren hjälpe — hon är — död!

— Död — skrek brukspatronen, med en stämman så graflik, att den åldrige tjenaren studsade, — då är det jag och ingen annan som dödat henne.

— Herr brukspatron kom sjelf och se . . .
Och alla tre störtade ut. Genast derefter

körde ett ekipage i fyrsprång på vägen som ledde till Reinholds näs.

Timman före Annas vigsel var inne. Blek och förgråten stod hon i sitt rum på öfra botten af Reinholds näs, redan iklädd bruddräkten, under det man satte myrtenkronan på hennes sköna hufvud.

Hon gjorde icke något motstånd längre. En obeskriflig hopplöshet, blandad med en slags förtviflad resignation, framlyste ur hennes fordom så strålande, nu af gråt röda ögon. En af brudgummen uttalad hotelse om, att i händelse hon icke gäfvde efter, skulle hennes fosterföräldrar blifva husvilla, hade helt och hållet tystat henne och hon lät nu dem göra med sig hvad de ville.

Gubben Asplund tröstade sig med att Anua, såsom Krypenstedts hustru, snart skulle glömma all sorg och blifva verkligt lycklig, och kanhända skulle hon i framtiden äfven tacka honom, som genom påyrkandet af giftermålet skyddat henne från de förtörelser, för hvilka hennes skönhet annars skulle hafva utsatt henne.

Uppfylld af dessa tankar trädde han in till henne i samma ögonblick hon var färdigklädd.

— Hvad du ser skral och dålig ut, barn

— utropade han — blif nu då en gång munter igen. — Vill du icke hafva något som kan krya upp dig! — Får man se dig i brudstolen så der dan, så säga alla menniskor att du blifvit fu.

— Jag vill icke hafva något, men låt mig taga Caro med mig och gå till mitt älsklingsställe på ekoklippan. På fem dagar har jag icke varit der. Låt mig, o låt mig gå dit och blott en liten stund vara ensam — svarade Anna sorgset och med bönfallande stämma.

— Nej, si det blir då ingenting af — utbrast gumman Asplund förargad. — Det fattas bara, att du får skrynkla till den här vackra brudklädningen och att Caro får fläcka ner den med sina stora tassar, för att göra saken fullständig.

— O, käre fader, låt mig få hvad jag önskar — bad Anna, utan att akta på gummans vresiga ord — du vet att det varit mitt enda nöje att vistas der i Caros sällskap och lyssna till ekot.

— Nej, du blir här och dermed basta — utfor ännu en gång Asplundskan, nu allvarsamt ond.

Åh, låt det stackars barnet i det fallet få sin vilja tram — sade gubben, som blifvit djupt rörd af det sorgsna i Annas ton. — Gå du min flicka, men var bara rädd om din klädning. Visst ser det litet besynnerligt ut, att du går, men folket får prata hvad de vilja.

Anna lät icke säga sig detta två gånger. Skyndsamt ilade hon ut ur rummet, sprang nedför trappan och smög sig, så att ingen skulle se henne, genom en bakport ut på gångstigen, som ledde till ekoklippan, der vi snart finna henne med den trogne Caro vid sin sida.

Vågorna brusade denna dag dofvare än vanligt vid klippans fot och ekots toner voro mera utdragna och dystra än de plägade vara, då Anna uppstämde en af sina melankoliska sånger.

Efter sångens slut knäföll hon och lindade under högljudd gråt sina armar om det trogna djurets hals, i det hon, ofta afbruten af snyftningar, sade:

— Du, Caro, är min enda vän — o, hvarför kan jag icke få dö! Den förhatlige, som jag afskyr, vilja de tvinga mig att hädanefter tillhöra. Men det skall icke ske.

Det såg ut som om hunden förstätt henne; ty han började sorgset smeka henne, under det att han då och då utstötte ett långt tjut. Plötsligen hörde Anna bakom sig ett försmädligt skratt, och när hon uppreste sig och vände sig om, stod hennes brudgum och blifvande man framför henne.

— Ja, hvad tycks, min älskade brud! — sade han hänleende. — Se icke så förundrad ut — jag är verkligen här — hvar skall älskaren vara om icke hos den älskade? — Tack emellertid för den ypperliga titel du gaf mig nyss. Sää, jag är dig förhatlig? — Nåja —

hvad betyder det? — Om några timmar är du min och se'n skola vi talas vid. Jag hoppas att du snart skall ändra åsigt, då du hvilar i mina armar.

En djup fasa genomför Anna vid åhörande af hans cyniska yttrande. Hela hennes kropp började skälfta; men på samma gång bemästrade hon sin inre rörelse och fattade ett hjeltomodigt beslut.

Hunden hade vid första ljudet af Krypensteds röst rusat upp och ställt sig mellan honom och Anna, betraktande Krypenstedt med ursinniga blickar och låtande då och då höra ett argt morrande.

— Gå genast härifrån — ropade Anna med fast stämma — och blygs att häna den olyckliga.

— Aha, låter det så! — skrek fästmannen. — Nåväl, det är i stället du som kommer med mig och det på ögonblicket. Hade jag vetat din vansinniga önskan att gå hit på sjelfva vår bröllopsdag, så skulle jag nog satt p för den samma och hindrat dig att väcka mera skandal än du redan gjort. Nu följer du genast med hem och det utan krus och komplimanger.

— Aldrig, aldrig följer jag dig — utropade Anna och tryckte sig hård intill hunden — du är obeväpnad och Caro beskyddar mig.

— Jaså, nå då är det väl bäst att jag använder våld, efter du vill så hafva det — yttrade Krypenstedt ursinnig och närmade sig för att gripa tag i henne.

— Försök bara att göra hvad du sade och du skall för alltid ångra dig — yttrade Anna med beslutsam röst.

Krypenstedt kunde nu ej längre styra sig. Han rusade fram, men i samma ögonblick kastade Anna sig ned från den höga klippan och försvann i vägorna, under det Caro med sina hvassa tänder högg fast i den förstnämndes hals. En ursinnig brottning följde mellan djuret och den sålunda fånglade mannen, hvarunder begge kommo klippkanten för nära och rullade ned i djupet.

Tvenne timmar hade förflutit i bröllopsgården sedan Anna erhöll sin fostertaders tillåtelse att besöka sin favoritplats och ännu hördes hon icke af.

Man började nu att blifva allvarsamt ängslig. Slutligen kunde icke gubben Asplund hålla sig längre, utan utbrast:

— Det må då gå huru det vill; men nu går jag och tar flickan hem med mig. Är det skapligt att hon tänker sitta kvar på klipphälven hela dagen?

— Du kunde hafva lydt mig — svarade gumman Asplund vresigt. — För öfrigt skickade jag brudgummen till henne, en stund ef-

ter sedan hon gått, och jag tänker att han talar reson i henne.

Gubben yttrade icke ett ord till svar på sin hustrus utgjutelse, utan gjorde sig i ordning att gå, då i detsamma Caro, drypande af vatten och uppgifvande de mest hemska tjut, kom iurusande på gården.

— Kors i alla tider, det står aldrig i världen rätt till — skrek nu Asplundskan utom sig, då hon varseblef hunden.

På hennes uppmaning åtföljde några af de redan anlände manliga bröllopgästerna mannen och resultatet häraf blef, att man efter omkring en halftimmes förlopp återkom bärande två lik.

Värst af begge var brudgummen åtgången och alla försök att bringa honom till lifs strandade.

Anna deremot var icke död. Händelsen gjorde att läkaren i Ufvenäs kom såsom bröllopgäst till Reinholds näs i samma ögonblick man återvände med Krypenstedt och Anna, och det lyckades dennes bemödanden att återkalla hennes, som det i början tycktes, flydda lifsandar.

Under tiden skickade man en express till Ufvenäs och det var detta bud, som till kammartjenaren framförde underrättelsen om olycks-händelsen.

Låt om oss kasta en slöja öfver den scen, då L. framkom till bröllopgården och, sedan

han befallt alla att gå ut, utom läkaren och Adolf, upptäckte det i det fransyska brefvet omnämnda svartbruna märket, som konstaterade att Anna var hans dotter.

Anna hade nyss fallit i en svimning när han kom, och då hon ånyo uppslog ögonen befann hon sig liggande på sängen i ett af Ufvenäs präktiga gemak.

Man hade bäddat ner henne i sängkläder och genast kört henne till herregården i det medhafda ekipaget.

Hennes tillstånd var likväl sådant att man fruktade det värsta.

Omkring hennes säng finna vi den djupt uppskakade fadern, systemen Clementine, som badade i tårar, och Adolf, försänkt i djupaste sorg.

— Jag är barnamördare — sade Leuven till sig sjelf och vred krampaktigt sina händer.

— O nej, tala icke så, älskade fader — afbröt honom Anna, som biifvit underrättad om hvem hon var. — Din Anna är nu mycket lycklig — hon är nöjd med att få dö som ditt barn och som — hon såg nu på baronen, som med blickar af utesäglig kärlek betraktade henne.

— Du skall lefva för att blifva din älskades brud — inföll fadren — ja Anna, mitt eget älskade dyra barn — uttala din förbannelse öfver mig, som var nära att för alltid göra dig olycklig.

Snyftande kastade han sig på knä bredvid sängen.

— O nej, icke förbanna, utan välsigna dig och bedja för dig och för Adolf och för dig älskade, älskade syster Clementine äfven — sade Anna med kärleksfull stämma — det vill jag göra. Och du, dyraste syster, lofva mig att göra Adolf lycklig, lyckligare än Anna förmodde.

Clementine kunde en lång stund icke svara för tårar. Slutligen framstammade hon: Nej, nej, arma syster, min egen Anna — nej du skall ega honom och lefva — jag afstår honom åt dig, bara du vill lefva.

— O lemna mig icke, mig olycklige — sade Adolf sakta i det han tryckte en passionerad kyss på hennes läppar.

Hans bön blef hörd.

Efter ett par timmar föll Anna i välgörande sömn.

När hon vaknade, förklarade läkaren, att man kunde hysa hopp.

Tre månader derefter var hon — Adolfs maka och företog med honom och Clementine en resa till utlandet, der hon besökte bland annat moderns graf och klostret, hvarest hon sett dagens ljus såsom Leuens dotter.

Den förälskade Engelskan.

Efter en i England afliden svensk ganska rik man, har en bundt handlingar, enligt hans eget förordnande hemskickats till någon hans slägtinge i Sverige, deribland har följande uppsats, skrifven af den aflidnes egen hand, blifvit hittad.

Stilla och i torftighet hade min barndom förflutit. Som yngling blef jag anställd på hrr *** & C. kontor i Göteborg. Från fädernehuset hade jag icke medfört något utom ett ärligt namn och en vårdad uppfostran; men som min håg endast stod dertill att studera mig in i det yrke jag valt, så vann jag innan kort mina principalers bevågenhet och steg med hvarje år i deras gunst. De förde ett lysande lif och jag vann derigenom inträde i många förnämna kretsar. Vid 24 års ålder blef jag antagen till kassör på det kontor jag arbetade och blef vid samma tid sänd i ganska viktiga affärer till London. Detta emedan jag bättre än någondera af mina principaler kände engelska språket. Omkring ett år efter denna resa kommo mina principaler på obestånd; flere utländska hus, hvilka råkat i fallissement förorsakade att de nödgades inställa sina betalningar. Härigenom

uppstod för mig en sysslolöshet, som jag icke kunde tåla. Vål hade jag kunnat få plats på annat kontor, men det hus jag dittills tjenat hade all möjlig förhoppning, att åter komma på fötter och jag ville ej öfvergifva det. Jag beslöt att, för att fördrifva tiden, resa till *** helsobrunn, som denne sommar var besökt af många förnäma familjer. Jag ankom vid midsommartiden, utan att äga en aning om det pikanta äfventyr, som här skulle träffa mig och som för mig skulle förorsaka en den skarpaste vändning på min lefnadsbana.

Jag hade blott några dagar vistats vid brunnen, då jag en morgon lemnade min säng tidigare än vanligt, för att njuta af den angenäma morgonluften. Jag aflägsnade mig alltmera ifrån brunnen i den vackra omgifningen. Solen hade nyss stigit öfver bergens toppar och det sköna landskapet badade i hennes guld. Helsan genomströmmade alla mina ådror och jag njöt i det ymnigaste mått af den sköna morgonen. Efter en väldig spatsertur befann jag mig på återvägen till brunnen, då jag på ett afstånd derifrån varseblef ett fruntimmer sittande på en af de på sidan anbragta bänkarna; hon höll hufvudet i handen och syntes djupt begrunda någonting. Af klädsel och hy slöt jag att hon var engelska och fann hos henne ett intagande yttre. Då jag kommit henne helt nära upplyftade hon hufvudet och blickade på mig, men hon hade knappast blifvit mig varse

förrän hon betogs af en glädjersel, och stör-
tade upp ifrån bänken under utrop: Ack! se
der är han, som jag så länge sökt: jag tackar
dig, gode Gud, som låtit mig finna honom! —
Under detta utrop öfverväldigades hon af sina
känslor och neddignade i gräset. Den sköna
engelskan hade gjort ett djupt intryck på mig,
men detta hennes beteende slog mig med häp-
nad, så att jag ett ögonblick stod orörlig. Då
jag blef mina sinnen mäktig, skyndade jag att
bistå henne och upplyftade henne åter på bän-
ken, hvarefter hon snart kom sig före; hon
fästade sina strålande ögon på mig; hennes
blick uttryckte en ömhet, som jag icke kan be-
skrifva, och jag hänfördes ovilkorligt.

Den sköna engelskan jublade åter öfver att
hon funnit den hon sökte. Jag enirade henne
att hon helt säkert misstog sig, ty jag för min
del hade aldrig haft nöjet att se henne förr
och det var säkerligen någon annan, hvarmed
jag hade någon likhet, som vore föremålet för
hennes eftersökning. Ehuru smärtsamt det än
är för mig, tillade jag, att nödgas tillstå det,
men mig kan det icke vara.

Jo, jo, jag misstager mig inte, det är ni,
edra ädla drag, eder växt, edert sätt äger ingen
annan dödlig! det är er jag så länge sökt; var
ni icke i London för ett år sedan?

Jag framstammade ett ja, knappt hörbart.

Hon återtog: jag visste väl att jag icke be-
dragit mig. Hastigt genomflög en tanke hen-

nes själ: hon fattade min hand med häftighet under det hennes ögon brunno och i högsta ifver frågade hon: är ni gift?

Jag svarade: nej.

Gud vare lofvad! utropade hon.

Jag hade under hela denna scen tviplat på den sköna damens förnuft. En brunspatient utan tvifvel, tänkte jag, som öfvergifvit sin vaktare. Fast hon var engelska kunde hon ju besöka en svensk brunn, hvilket också icke är så ovanligt. Mitt nej på hennes siste fråga lugnade något hennes glödande känslor. Hon bad mig taga plats bredvid sig.

Förlåt min häftighet — började hon åter — mitt hjerta har lidit mycket under detta år. Jag vill nu i korthet säga er anledningen till det upp-råde som här förefallit och som ännu är en gåta för eder. Jag såg eder ifrån min vagn på en promenad i London och jag hade tillfälle betrakta eder länge, ty ni spatserade arm i arm med en annan ung man, och jag befallte min kusk att köra sakta. Er ädla gestalt gjorde på mig ett intryck, som jag omöjligen kan beskrifva. Om en stund försvann ni i folkträngseln, utan att jag kom rrig till att efterfråga eder adress, och jag har derefter icke haft en lugn dag; ty mitt fasta beslut var att ega eder eller dö. Förlåt denna bekännelse hvilken jag ser på det högsta förundra er, men jag har alltid varit excentrisk. Uppfödd i rikedom och öfverflöd, och sedan barndomen sak-

nande föräldrar, har jag alltid varit van att följa min egen vilja, och jag har före eder icke kunnat träffa någon man, vid hvilken jag kunnat fästa mig. Jag har förödt hela året med efterspaningar för att finna eder, men allt förgäves. Jag blef emellertid öfvertygad att ni icke mer fanns i London och någon förmodade af beskrifningen på edert utseende att ni var dansk; jag genomreste hela Danmark, men utan att finna eder, jag tänkte då, att då jag var så nära Sverige äfven genomresa detta rike. I går ankom jag till Helsingborg och i dag har jag — o, hvilken lycka! — återfunnit eder — och ni är ogift!

Vid detta sista ord fattade hon min hand och fästade åter på mig de tjusande blickarna; en salig känsla genomströmmade mig, jag var mig ej mera mäktig, jag drog den unga smärta varelsen intill mig och en lång stum omfamning följde.

Då vi återkommit till oss sjelfva, sade hon: Ack! är det verklighet eller är det en dröm? Du älskar mig således? O, jag är mer än belönad för mitt långa sökande! Du vill då verkligen blifva min?

Åter en omfamning följde hvarefter hon bad mig följa sig, och arm i arm ställde vi vår kosa till en bondgård ett stycke ifrån brunnen hvarest damen hyrt sig ett rum; i det gingo vi in och damen öppnade sin reskoffert, letade deri och framtog en portfölj af purpursammet

med rik förgyllning; hon räckte den till mig, i det hon sade: se här min älskade, är en liten skänk, som jag bestämt att genast öfverlemna till den jag så ifrigt sökte, i fall jag träffade honom. Jag emottog den med mycken tacksamhet, och på damens uppmaning öppnade jag den och fann 10,000 pund sterling i banknoter samt en mängd köpe- och fastebref å egendomar i Northumberland, som voro en del af damens tillhörigheter.

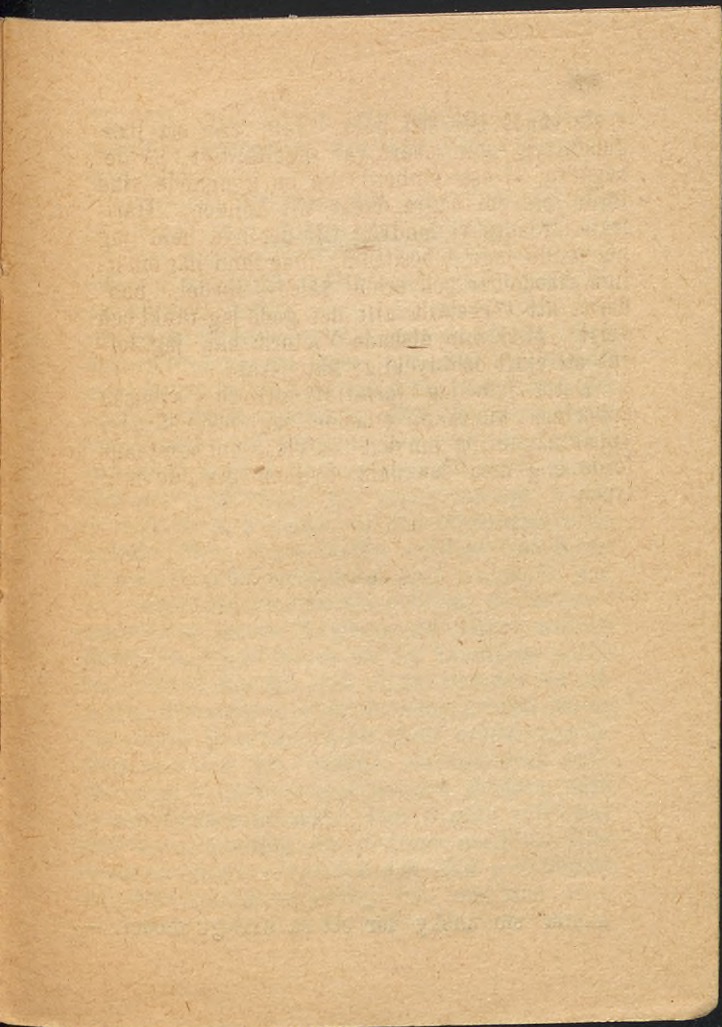
Sålunda hade jag liksom genom ett trollslag blifvit en rik man; jag kunde med svårighet återkomma ifrån min förvåning. Plötsligt rann mig i sinnet mina principalers falissement; jag beslöt att erbjuda dem den summan jag erhållit och erhöll lätt min älskades samtycke dertill.

Samma dag anträdde jag återresan till Göteborg; min älskade, som var ytterst rädd att åter förlora mig, gjorde mig sällskap. Jag inställde mig hos mina principaler, som voro förundrade att se mig så snart återkomma. De gratulerade mig med sann vänskap till den ofantliga lycka jag gjort, men till min stora förvåning afslogo de bestämdt mitt anbud. De sade att konkursen nu måste hafva sin gång; men utbådo sig att framdeles, då de ånyo ämnade begynna sin rörelse, få anlita min kassa med lån. Jag lofvade dem det och skiljdes från dem med tårar i ögonen.

Min älskade önskade att med det snaraste

f återvända till sitt hem. Jag fann ett handelsfartyg, som snart var segelfärdigt; på det begåfvo vi oss ombord och en gynnande vind förde oss om några dagar till London. Härefter från färdades vi landväg till det nya hem jag nu skulle taga i besittning. Jag fann här omätliga rikedomar och erhöll således medel i händerna att verkställa allt det goda jag tänkt och velat. Med min älskade Victoria har jag lefvat ett ljust och lyckligt äktenskap.

Detta har jag författat till mina svenska anhörigas kunskap, emedan jag icke åt dem yppat någonting om den händelse, som sammanförde mig med den dam, hvilken beredde min lycka.

Sjelfmördaren.

Länge hade Leon älskat fröken Delille. För att vinna henne af hennes föräldrar, hade han gjort allt hvad som stod i menskelig makt, men förgäfves. Dukande under för sin häftiga kärlek beslöt han att göra ett slut på en så grym plåga, och då han ej kunde släcka sin låga, släcka ett lif, hvars börda han icke längre kunde bära. Länge hade han hyst dessa tankar i tysthet inom sig sjelf, men han ville utan uppseende och så enkelt som möjligt gå ur denna världen. Han sökte medel härtill och händelsen kom hans önskningsar till mötes.

Vid en middagsmåltid, hvartill han var bjuden, vände sig samtalet nästan uteslutande kring sjelfmord och de dervid möjliga dödssätt. En närvarande läkare sade att det enklaste och minst smärtsamma sättet vore att qväfvas ihjäl af os. Några invände, att detta ej kunde ske utan konvulsioner. Äfven det kan man undvika, svarade läkaren, om man först lagar, att man blir utan känsel. Och huru skall det gå till? -- Leon var helt och hållet öra. -- Man tömmer en half butelj bränvin. Damerna vände bort hufvudet och gäfvu på många sätt tillkänna sin afsky för ett så häftigt medel. —

Nå, för den det är för häftigt, fortfor den moderne Æskulapen, han kan glödga bränvinet med socker.

Gästerna skrattade och sade: "det vill säga att man skall dränka sig i punsch! det vore ett det angenämaste sätt att halka in i evigheten", och hvar och en gjorde sina anmärkingar och tillägg.

En enda sade ingenting, utan blott smålog, men förlorade icke något enda ord, det var Leon och samma afton han kom hem, ställde han sina angelägenheter i ordning, skref några afskedsbref, lagade till kol i en panna, hælde en butelj bränvin i en bål, lade socker dit, tände på och sedan det slocknat samt drycken var färdig dricker han ett glas och fann det smaka bra. Lifvets kalk är så bitter, sade han suckande, dödens kalk är åtminstone söt.

Låtom oss skynda till ett slut. Han tager det andra, det tredje glaset, och, kännande att hufvudet och tankarne börja bli orediga satte han sig ånyo ner vid sin pulpet för att anmäla till polisen, att han tagit lifvet af sig sjelf och att man icke skulle anklaga eller oroa någon annan. Derpå, efter en lång själfpröfning förenad med täta besök i bålen, i det ögonblick då hufvudet blef tungt och knäna svigtande, kortligen, då det afgörande ögonblicket kommit, dricker han ur det sista i bålen och kryper till sängs och somnar.

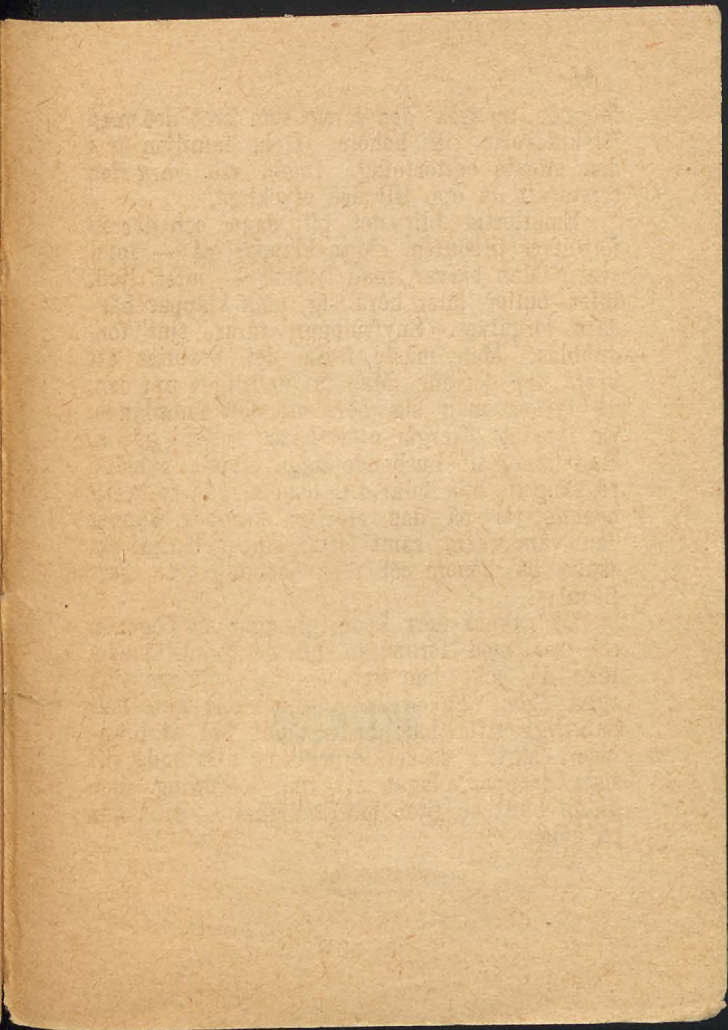
I anledning af brefvet till polisen skyndar

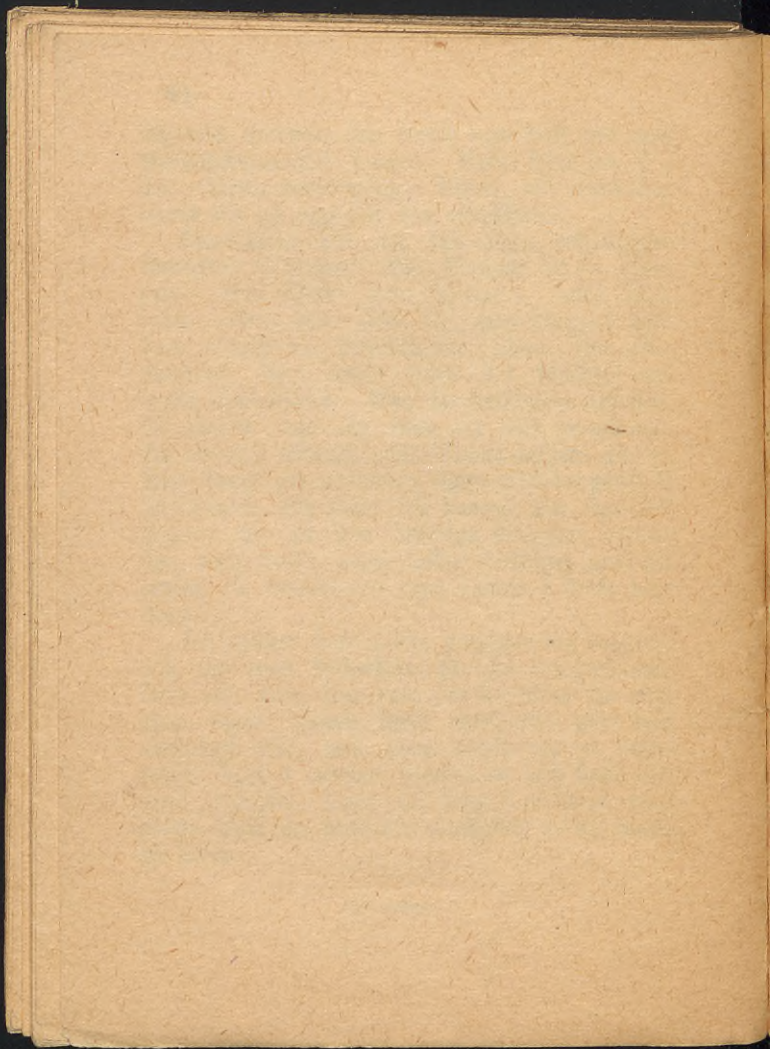
följande morgon den förste som bröt det med förskräckelse till honom. Hela familjen är i den största bestörtning. Ingen vill vara den förste att gå upp till den olycklige.

Emellertid blir det full dager och dörren förblifver tillsluten. Man klappar på — intet svar. Man bäfvar, man lyssnar — intet ljud, intet buller låter höra sig, man klappar hårdare förgäfves. Snyftningar, tårar, tjut fördubblas. Man måste fatta det beslutet att bryta upp dörren. Man får ändtligen upp den, då tycker man sig höra ett doft mumlande. En rysning öfvergår alla; Leons betjent går in. Han finner sin husbonde ligga alldeles påklädd på sängen; han talar till honom, går fram till honom, tar på den orörliga kroppen, känner den vara varm, samt fattar slutligen mod att skaka på honom och ropa honom i örat: herr Leon!

Då vaknar herr Leon, gnuggar sig i ögonen och ser med förundran på de kringstående. Icke de, icke han veta om de skola tro sina egna ögon. Saken hade emellertid gått helt naturligt till: han hade tändt eld på bränvinet, lagt i socker, druckit ur allt ända till sista droppen, lagat all ting i ordning, men glömt blott en liten omständighet — att tända på kolen.

1001847581

Pris 50 öre.